

fra Mørke til Lys

En Opgørelse over Sendebudets (saaws) Kamp
for at gøre Islam Dominerende

fra
Mørke
til
Lys

En Opgørelse over Sendebudets (saaws) Kamp
for at gøre Islam Dominerende

Salim Fredericks & Ahmed Feroze

Oversat fra Engelsk

Al-Khilafah Publikationer

Denne bog dedikeres til alle dem, som bærer Islams kald i sin helhed. Dem, som søger at etablere og rodfæste Allahs Deen ifølge Hans Sendebud Muhammads (saaws) Sunnah. Deres antal, fortidens og nutidens, er mange. Deres indsats og ofringer vil insha Allah, ikke være spildt hos Allah (swt), den Alvidende, Alseende.

Må Allah (swt) belønne jer og styrke jeres rækker.

Dette liv er sandelig kort, og vi håber at Allah (swt), til gengæld for hvad I har opgivet, vil belønne jer med en overvældende belønning. Og Allah (swt) har magt over alting, men de fleste mennesker ved det ikke.

Indhold

Indledning	05
Åbenbaringens Effekt på Samfundet i Makkah	08
Muhammads (saaws) Politiske Parti	14
Islams Fjender	18
Den Målbevidste Søgen efter Nusrah - for at Opnå Statslederskabet	24
Hijrahs Politiske Betydning	28
Etablering af Islam som levemåde	31
Kaldet til Islam	38
Begivenheder i Bani Sa'idas Gårdsplads	46
Konklusion	49
Det Varme Kald fra Hizb-ut-Tahrir	53
Bibliografi	55

Indledning

Siraajan Muneera (En Lysende Lampe)

Vi lever i en æra af dyb mørke. Verdens resurser forbruges stort set af dem, som besidder mindst og producerer mindst. Verdens politiske system er således, at det ser ud til, at intet kan bryde denne status quo med Vestens hegemoni. Denne cyklus med krige og traktater, traktater og krige, har gennem det 20. århundrede sørget for, at internationale organisationer kun arbejder for at vedligeholde de vestlige magters dominans. De har et økonomisk kvælertag på den Islamiske verden. Alt imens de udnytter resten af verden, så er Vesten selv så småt ved at synke ned i en afgrund med selvdestruktion, i form af kriminalitet, lovovertrædelser, vold og korrupsion. I denne tid, er det nu mere end nogensinde, at menneskeheden har behov for retledning fra mørket til lys, ligesom Allah (swt) har sagt i Qur'an il-Kareem; *min adh-Dhulumaati ila-n Noor* (fra mørket til lys):

"O Profet! Vi har sandelig sendt dig som et Vidne, en bringer af gode nyheder og en advarer, og som en der inviterer til Allahs (nåde) med Hans tilladelse, og som en lysende lampe (Siraajan-Muneera)." [MOQ Al-Ahzab:45-46]

Allah (swt) har beskrevet Rasool-Allah (saaws) som en lysende lampe, *Siraajan Muneera*. Rasool-Allah (saaws) kom til et folk, som begravede deres døtre levende, snød på markeder, korrumpereede Ibraheems (as) livsanskuelse, udførte Tawaf nøgne, og henfaldt til alle former for seksuelle udskejelser indenfor for Ka'abaens område. Alt dette foregik i den hellige dal, som Allah (swt) havde gjort sikker.

"Og (husk) da Ibraheem sagde: 'O min Herre! Gør denne by fredelig og sikker, og afhold mig og mine sønner fra at tilbede idoler.'" [MOQ Ibraheem:35]

Dette var visselig en mørk situation. Gennem Rasool-Allah (saaws) ændrede Allah (swt) disse folk som levede i mørke, til at være bærere af Islams lys til menneskeheden.

Yderligere uddyber Allah (swt) denne metafor, at bringe folk fra mørket til lys.

"Et Sendebud, som reciterer Allahs Tegn for jer, hvori der er tydelige forklaringer, så han kan lede dem, som erklærer imaan og udfører retskafne gerninger, ud af det dybe mørke til lyset." [MOQ At-Talaq:11]

"Det er Ham, som (med magt) nedsender tydelige Tegn til Sin tjener (Muhammad), så han kan lede jer ud af mørket til lyset." [MOQ Al-Hadid:9]

"Alif Lam Ra. (Dette er) en Bog Vi har nedsendt til dig, så du kan lede folk ud af mørket til lyset." [MOQ Ibraheem:1]

Denne beskrivelse af mørke og lys har en særlig resonans i denne tid. Vi lever i en tid, hvor mørke tilsyneladende dækker verden. Lyset, som blev udbredt gennem det budskab, der blev åbenbaret til Rasool-Allah (saaws), er det eneste som kan ændre denne tilstand af absolut mørke. Forskellen i dag er, at det er den nuværende Muslimske Ummah, og ikke Sahabah (raa), som er blevet pålagt at levere Islams lys. Allah (swt) har taget Profetens (saaws) liv og personlighed som et individ, men lyset han bragte, er stadig tilstede på jorden iblandt os i den guddommelige åbenbaring; Qur'an il-Kareem og Sunnah. Vi besidder lyset i de Islamiske tekster. Det er den Muslimske Ummahs ansvar, at tage Islams lys ud af disse tekster, og levere det til verden.

Behovet for Sendebude

Menneskeheden har virkelig brug for Budskabets lys, som kom til Rasool-Allah (saaws). Denne længsel efter retledning udspringer fra to kendsgerninger. Da tilbedelse for det første ligger i vores natur (fitra) som et instinkt, så er det naturligt for os at helliggøre vores Skaber. Hvis denne tilbedelse ikke organiseres af Skaberen, så vil det føre til uorden, såsom at tilbede andet end Allah (swt), eller at man ikke tilbeder Ham på den rigtige måde. Da mennesket ikke kender essensen af Allah (swt), hvad der gør Ham tilfreds og hvad der gør Ham utilfreds, og fordi Allah (swt) ligger udenfor menneskets sanser, så er det nødvendigt at Allah (swt) detaljerer et system vedrørende hvordan man tilbeder Ham (swt). Mennesker har for det andet biologiske behov, såsom behovet for mad, hvile, væske og lignende. Mennesker har også et overlevelsesinstinkt, som manifesterer sig i form af kærlighed til status, frygt, selviskhed og så videre. Rasool-Allah (saaws) sagde, **"Hvis Adams søn fik to dale fyldt med guld, så vil han (alligevel) altid have en tredje."** [Bukhari]

Koden for livets praksis blev sendt til Rasool-Allah (saaws) af Skaberen, Allah (swt). Han (swt) kender vores præcise behov, omfanget af ethvert behov, den passende måde at tilfredse ethvert behov på, og den nøjagtige balance i måden hvorpå de alle bliver tilfredsstillet. Altså har vi virkelig brug for Islams lys, som blev åbenbaret til Rasool-Allah (saaws).

Historiebøgerne er fyldt med folks undertrykkelse af mennesket. Grådighed, selviskhed, drab, monopol og egoisme er manifestationer af menneskets opfyldelse af sit overlevelsesinstinkt. Hvis mennesket er parat til at gå så langt som at slå andre ihjel for at tilfredsstille sine behov, så har mennesket sandelig behov for at få kontrol over sine handlinger. Uden en handlingsmålestok så vil denne stræben efter tilfredsstillelse af menneskets behov konstant føre ham ud i konflikt med andre. "Den enes frihed, er den andens slaveri."

Historien viser os også mange hændelser hvor mennesket tilbeder skabningen, frem for Skaberen. Tilbedelsesinstinktets udspringer fra det faktum at alle er underlagt forskellige ting. Vi er alle sammen meget bevidste om vores underlegenhed i forhold til mange fænomener. Folk er blevet tilbedt før i tiden, eller har beordret andre til at tilbede dem. Qur'an il-Kareem fortæller os om Fir'awn (Farao) og Nimrod (Kongen af Babel). Samfund der levede ved havet anerkendte, hvordan hele deres eksistens afhang af havet; som et resultat heraf tilbad de havet. Dette sidestilles med samfund der levede ved Nilens breder eller i skyggen af en vulkan.

Lignende eksempler kan ses i samfund der anerkendte solens vigtighed, ild, månen, stjernerne og så videre og så videre. Metoden til hvordan disse ting skulle tilbedes var mange. Men budskabet som kom til Rasool-Allah (saaws), lærte os at vi ikke skal frygte det skabte, men Skaberen, og dermed ikke at tilbede det skabte, men derimod Skaberen. Altså kanaliseres denne frygt hen imod Allah (swt) Alene; ligesom Allah (swt) selv siger:

"Frygt derfor ikke folk, men frygt Mig, og sælg ikke Mine Tegn for en sølle pris." [MOQ Al-Maida:44]

Seerahs Vigtighed

Menneskeheden har absolut brug for den levemåde, Rasool-Allah (saaws) kom med. De kan måske ikke forstå det, men det er vores pligt som Muslimer at kende Rasool-Allahs (saaws) Budskab og derefter levere det. Rasool-Allahs (saaws) liv kaldes seerat-ur-Rasool-Allah (saaws), eller ofte bare Seerah. Dette er ikke bare en beretning om en berømt historisk figur som levede for fjorten hundrede år siden. Tværtimod var dette en Profets liv der var sendt af Allah (saaws), som en barmhjertighed til menneskeheden, og som den sidste advarer og vejleder før Dommens Dag. Seerah er en serie af begivenheder, der strakte sig over treogtyve år, hvor det hele har en vis relevans for alle folk til alle tider. Emnet Seerah er i sig selv en Islamisk kundskab. Men det er en af de kundskaber, hvis vigtighed præger studiet af ethvert andet fag og delvise fag indenfor Islams vidtrækkende kundskaber. For eksempel emnet 'uloom ul-Qur'an har mange delvise fag, som tajweed (recitationsregler), tafseer (fortolkning) og balaagha (grammatisk veltalenhed). Alle disse påvirkes indirekte af Rasool-Allahs (saaws) liv.

Det opsummerede overblik (som vil blive dækket i denne bog) er at; al-bi'tha (åbenbaringens start) indtraf i det fyrrende år af Rasool-Allahs (saaws) liv, hvilket passer til år 610 NÆ (Nuværende Æra). Dette skete i Makkah i den arabiske halvø. Rasool-Allah (saaws) kontaktede derefter sine nære slægtninge og venner og fortalte dem om hans mission og kald. Størstedelen af Makkah modtog dette kald med fjendtlighed. Der opstod ikke desto mindre en gruppe af Muslimer. Denne gruppe, som voksede, lærte om den Islamiske verdensanskuelses ('Aqeedah) fundamentet over en periode på 13 år og forsøgte at indplante dette i Makkahs samfund. Derefter gav Allah (swt) succes til Muslimerne og de emigrerede (hijrah) til Al-Madeenah al-Munawwara (igen en reference til lys; den oplyste by). Bystaten Madeenah blev en statsmodel hvor Islam ikke kun blev implementeret, men 'borgerne' i Madeenah blev en såkaldt 'guldstandard' for samfundsmæssig livsførelse. Denne bys livsstil blev i sig selv et eksempel for senere generationer at efterligne. Efter Rasool-Allahs (saaws) død var det dette samfunds (Madeenah) helte, som bar Islam i sin purrene form udover den arabiske halvø. De indtog hjerterne og lærecentre af de kristne, græske, babyloniske og persiske højborgere.

Sekvensen af begivenheder i Seerah er ikke kun en opsummering af et berømt ikons biografi. Rasool-Allah (saaws) var det sidste Sendebud med retledning til menneskeheden. Han (saaws) kom ikke kun for at korrigere en stamme som Bani Israeel (som Musa [as]), heller ikke for at korrigere de hedenske arabere som et folkeslag, eller for at korrigere de kristne, men han (saaws) kom for at retlede hele menneskeheden til alle tider, indtil Regnskabets Dag.

Selve Seerah er en sekvens af begivenheder, som blev kastet sammen ved et tilfælde. Det er ikke kun en historisk optegnelse af begivenheder, som hændte for en stor arabisk helt eller et geni. Sekvensen i Seerah er åbenbaring fra Allah (swt). Rasool-Allah (saaws) handlede ikke på egen hånd i alt hvad der var relateret til at levere kaldet. Derfor skal vi forstå, at den overordnede sekvens af begivenheder, som hændte i Rasool-Allahs (saaws) liv, er vigtig for os Muslimer.

Seerahs vigtighed som en disciplin i sig selv, kan ikke understreges nok. Det er et traditionelt akademisk emne, som er blevet studeret og undervist i århundreder. Det kan opfattes som den ryggrad hvortil alle andre Islamiske kundskaber vedhæftes. En forståelse af Seerah vil forstærke ens forståelse af ethvert andet emne, om end det er en enkeltstående hadeeth, et vers eller en begivenhed.

Rasool-Allah (saaws) ændrede den arabiske halvø gennem Islams lys. Ansvaret for at restaurere det lys på jorden ligger hos os, Muslimerne. menneskeheden skriger efter vejledning ud fra mørket. Det er vores pligt og ansvar at tilbyde dette kald til menneskeheden. Udgangspunktet for os er først og fremmest at forstå Rasool-Allahs (saaws) liv og se hvordan

han formåede at ændre et folk, som var indhyllet i uretfærdighed, til et folk der ændrede verdenshistorien. Han (swt) siger:

"Allah har lovet dem iblandt jer som erklærer imaan og handler retskaffent, at Han visselig vil give dem autoriteten på jorden, ligesom Han gav autoriteten til dem før dem. At Han vil etablere deres Deen, som Han har valgt for dem og dermed ændre deres tilstand af frygt, til en tilstand af sikkerhed og fred." [MOQ An-Noor:55]

Åbenbaringens Effekt på Samfundet i Makkah

Den Hellige Dal

"O vores Herre! Jeg har fået en del af mit afkom til at slå sig ned i en ufrugtbar dal, i nærheden af Dit Ukrænkelige Hus; O vores Herre, så de kan opretholde bønnen. Så fyld nogle personers hjerter med kærlighed til dem, og forsørg dem med frugter; så de kan vise taknemmelighed." [MOQ Ibraheem:37]

"Og da Vi gav Ibraheem plads ved Huset (og sagde): 'tilbed ikke andre end Mig, og rens Mit Hus til dem som laver tawaf og rejser sig for at udføre bønnen, som bukker og går på knæ (i sujud). Og proklamer Pilgrimsfærden (Hajj) for folk; de vil komme til fods og på enhver slank kamel, fra alle mulige ruter.'" [MOQ Al-Hajj:26-27]

Ka'baen blev bygget og byen Makkah blev grundlagt på et rent fundament. Hele byen i den golde dal udsprang fra ordren som blev givet til Ibraheem (as) og Isma'eel (as) om at bygge Ka'baen og tilbede Allah (swt) Alene. Men denne oprindeligt rene situation udviklede sig til det komplet modsatte af det som var blevet oprettet af Isma'eel (as). Det blev så korrupt, at da det var tid til al-bi'tha (åbenbaringens start) i det 7. århundrede NÆ (Nuværende Æra), var der trehundrede og tres idoler omkring Ka'baen. Udover disse havde næsten ethvert hus sin egen afgud, som fik ærespladsen i hjemmets centrum. Selvom byen var grundlagt på sand tilbedelse, havde atmosfæren af imaan ændret sig og var uigenkendelig. Rasool-Allah (saaws) beskrev Islam således, **"Islam startede som noget fremmed, og den vil være fremmed, når den vender tilbage; så gode nyheder til de fremmede."** Da Rasool-Allah (saaws) begyndte at kalde til Islam i Makkah, så havde folk i samfundet den holdning, at Islam var underlig og dermed uacceptabel. Det var underlig for dem, kun at tilbede én Gud (Allah [swt]), frem for at tilbede mange.

Det blev sagt, at korruptionen startede blandt Isma'eels (as) efterkommere, da Makkah begyndte at vokse. Dem, som forlod byens centrum, tog nogle sten med sig fra det ukrænkelige område omkring Ka'baen, for at ære det. Når de slog sig ned, så lagde de det frem, og gik omkring det, som de tidligere plejede at gå omkring Ka'baen. Dette førte senere til, at de tilbad stenene. Efterhånden som generationerne forøgede sig, så glemte de Ibraheem (as) og Isma'eels (as) oprindelige livssyn. De mente, at disse sten kunne bruges til at indeholde en af Allahs 'døtre'. Dermed forvandlede de det oprindelige koncept om sand tilbedelse, til idoltilbedelse.

Rasool-Allah (saaws) sagde, med reference til Amr ibn Luhaiy, en mand fra det gamle Makkah, **"Jeg så Amr ibn Luhaiy trække sine indvolde i Helvedet... han var den første til at ændre på Isma'eels livssyn, opsætte idolerne og indføre (de hedenske skikke vedrørende) Bahirah, Sa'ibah, Wasilah og Hami."**

Den slags hedenske skikke blev nedgjort af Allah (swt):

"Allah har ikke indført ting som en 'Bahirah', eller en 'Sa'ibah', eller en 'Wasilah' eller en 'Ham'. Men de som begår kufr opfinder løgne mod Allah, og de fleste af dem forstår ikke."
[MOQ Al-Maidah:103]

Politisk Klima

Før man kan appreciere de offerhandlinger Rasool-Allah (saaws) gjorde, de trængsler Sahabah (ra) udholdte, og klarheden i argumenterne imod Quraish' grundlæggende livssyn og gerninger, så er det nødvendigt at forstå naturen af Quraish' uvidenhed. De var virkelig et jahil (uvidende) samfund. Det hjælper også vores forståelse at kende det overordnede regionale scenario. Den arabiske halvø i det 7. århundrede bevidnede en uorganiseret stammestruktur, blottet for nogen som helst statskongestruktur eller progressiv civilisation. Omdrejningspunktet var Makkah, hvor en skare af helligdomme, manifesteret i idoler, blev bygget omkring Ka'baen. Makkahs ledelse var i Quraish' hænder, de retmæssige kustoder for disse helligdomme, hvor Bani Hashim (som var en del af Quraish) havde den faktiske lederskabsrolle i Makkah. I nærheden af den arabiske halvø var romerne, som nåede så tæt på som Tabuk i de nordlige dele. Det byzantinske emperium med et sofistikeret statsstruktur, statsorganisering og en kultur med guddommelige (kristne) rødder, havde ingen synlig påvirkning på de arabiske stammesamfund. På den østlige side af de arabiske lande, udgjorde perserne en anden form for civiliseret samfund med en veldefineret styrestruktur, en hær og nøje planlagte formål. Den arabiske golf havde loyalitet overfor det persiske styre.

Tilbedelse i Dalen

Forskellige livssyn var blevet udformet blandt de mange stammer i den store halvø, selvom disse stadig lå indenfor rammerne for idoltilbedelse. Bani Malih, som var en forgrening af Khuza'a stammen tilbad Jinn (de usete væsner); Himyar stammen tilbad solen; Kinana stammen tilbad Al-Dabaran; stammerne Lakhm, Juzam, Tai, Bani Qais og Bani Asad tilbad henholdsvis Jupiter, Cyanopus, Hundestjernen og Merkur.

Pilgrimme som ankom til Makkah udefra, blev beordret til at omkredse Ka'baen i Quraish' uniform klæder men hvis de ikke havde råd til at gøre det, så blev de tvunget til at gøre det i en nøgen tilstand, og kvinder havde kun ét stykke klæde på for at dække skridtet.

Quraishs Familieværdier

Fire former for ægteskab eksisterede i det præislamiske Arabien: det første var lig nutidens ægteskabsprocedurer, hvor en mand gav sin datter i ægteskab til en anden mand, efter man var blevet enige om en medgift. I det andet ville en mand, efter konens menstruationsperiode, sende hende hen for at leve sammen med en anden mand for at undfangne (blive gravid). Efter undfangelse ville hendes mand have samleje med hende, hvis han ønskede det. En tredje form var hvor en gruppe på mindre end ti mænd havde samleje med en kvinde. Hvis hun undfangede og fødte et barn, ville hun sende bud efter disse mænd og ingen ville afvise (at komme). De ville komme samlet til hendes hus. Så ville hun sige: "I ved hvad I har gjort. Jeg har født et barn, og det er dit barn (pegende på en af dem)." Manden var nød til at acceptere. Den fjerde form var således at en masse mænd havde samleje med en kvinde (en hore). Hun ville ikke afvise nogen. Den slags kvinder plejede at lægge et bestemt flag ved deres porte for at invitere enhver der ønskede det. Hvis denne prostituerede blev gravid og fødte et barn, så ville hun samle disse mænd, og lade en seerske fortælle hvis barn det var. Den udpegede mand ville så tage barnet, og erklære ham eller hende, for hans egen.

En af de mest skrækkelige handlinger som var almindelig blandt Quraish var udøvelsen af drab på små børn. Quraish plejede at dræbe små piger levende, af frygt for skam eller fattigdom. Denne handling, og hele tænkningen bag den, blev latterliggjort i Qur'an il-Kareem.

Denne illusoriske skam og frygt for fattigdom udsprang delvist fra et behov for at have våbenbærende mænd som kunne udføre kampene; de meningsløse kampe, som rasede mellem den ene stamme og den anden. Allah (swt) siger:

"Når en af dem får nyheden om en piges fødsel, så bliver hans ansigt mørkt, og han fyldes med raseri og pessimisme. Han skjuler sig fra folk på grund af den dårlige nyhed; skal han beholde barnet eller begrave det i støvet? Hvor er det ondt det de afgør!" [MOQ An-Nahl:58-59]

"Og når det lille pigebarn (begravet levende) bliver spurgt, hvorfor hun blev dræbt." [MOQ At-Takweer:8-9]

Økonomien

Handel var hovedindtægtskilden for Makkahs økonomi. For at denne handel kunne være succesfuld, var man nødt til at sikre karavaneruter og dette kunne kun opnås gennem en fredelig sameksistens imellem stammer; noget som kun var iværksat i de forbudte måneder. Følgelig fandt forsamlingerne 'Ukaz, Dhil-Majaz, Mijannah og andre steder i disse måneder. Generelt var fire måneder om året fredelige måneder, hvoraf tre var religiøse og den fjerde var handelsmæssig. Det var i denne handelsmåned at folk i Makkah organiserede et kæmpe marked, 'Ukaz markedet. Stammer fra nord og syd plejede at deltage i disse højtideligheder. Men deres adfærd var langt fra retfærdige. De plejede uden skam at udnytte dem, som besøgte deres by. Allah (swt) irettesatte dem i Qur'an il-Kareem:

"Ve over bedragerne. Dem der - når de lader sig tilmåle af andre - forlanger det fulde beløb. Men når de udmåler eller udvejer til dem, så giver de for lidt." [MOQ Al-Mutaffifeen:1-2]

Stammesystem

Stammebindinger var grundlaget for den arabiske levemåde. Et arabisk ordsprog lød: Støt din bror, om end han er tyran eller tyranniseret. Hver stamme anså sig selv for at være af den nobleste slags. Nogle familier mente endda at det var nedværdigende at deltage med andre i religiøse forsamlinger. Indbyrdes stammestridigheder skete konstant, hvilket yderligere blev forstærket af stammernes krigselskende tendenser. En arabisk poet skrev engang: "Hvis vi ikke finder en fjendtlig stamme, så går vi i krig med en venlig stamme; og vores tørst efter krig slukkes."

En højst trivial hændelse kunne udløse en bitter strid. Krigen mellem Wa'il, Bakr og Taghlilb efterkommere trak for eksempel ud i hele fyre år.

Al-Bi'tha (Åbenbaringens Begyndelse)

Det var under denne moralske fallit, økonomisk fejldistribution og generel lovløshed, at Rasool-Allah (saaws) blev født. Han blev født ind i en veletableret førende familie fra Bani Hashim. Muhammad (saaws) havde et naturligt potentiale for lederskab. I hans første møde med englen Jibreel (as), beskrev Rasool-Allah (saaws) ham som et kæmpe fænomen, der dækkede alle himlens horisonter i enhver retning. Han var så stor at Muhammad (saaws) kunne se ham hvor end han kiggede, hen over himlen, og hans kone Khadijah (ra) accepterede scenens beskrivelse, som "noget stort, Muhammad var ved at blive forberedt til." Den første åbenbaring Jibreel (as) læste i Muhammads (saaws) hjerte, rumlede som torden for Muhammad (saaws), og rystede ham:

"Læs i din Herres navn, som skabte. Han skabte mennesket fra en klump blod. Læs og din Herre er den Allermest Gavnildte. Som underviste med pennen. Han lærte mennesket det han ikke vidste." [MOQ Al-Alaq:1-5]

Efter dette vendte Rasool-Allah (saaws) tilbage til sin kone Khadijah i en søgen efter fortrøstning, og sagde **'zamalooni, zamalooni, pak mig ind, pak mig ind'**; en udtalelse, der blev refereret til i kommende åbenbaringer; Muzzammil og Muddaththir.

"O du, pakket ind i dine klæder!" [MOQ Al-Muzzammil:1]

"O du, indhyllet i din kåbe. Rejs dig op, og advar!" [MOQ Al-Muddaththir:1-2]

Khadijah (ra) pakkede Rasool-Allah (saaws) ind indtil hans frygt var ovre og efter han havde fortalt hende alt hvad der var sket, så sagde han: **"Jeg frygter, at der vil ske mig noget."** "Aldrig!" svarede Khadijah, "ved Allah, Allah vil aldrig vanære dig. Du holder gode relationer med din familie og slægtninge, hjælper de fattige og staklerne; tjener dine gæster gavnildt og assisterer dem, som er blevet ramt af katastrofer."

Khadijah (ra) fulgte ham (saaws) derefter hen til hendes fætter Waraqa ibn Naufal ibn Asad ibn 'Abdul 'Uzza, som blev en kristen under den præislamiske periode og som plejede at nedskrive skrifter på hebræisk. Han skrev lige så meget på hebræisk fra Al-Injeel, som Allah (swt) ønskede han skulle skrive. Han var en gammel mand og havde mistet sit syn.

Khadijah (ra) sagde til Waraqa, "Lyt til din nevøs historie, O fætter!" Waraqa spurgte, "O nevø! Hvad har du set?" Allahs Sendebud (saaws) beskrev hvad han havde set. Waraqa sagde, "Det er den samme (englen Jibreel [as]) som besidder de hemmeligheder Allah havde sendt til Musa. Jeg ville ønske jeg var ung og kunne leve til den tid hvor dit folk vil uddrive dig." Allahs Sendebud (saaws) spurgte, **"Vil de uddrive mig?"** Waraqa svarede bekræftende og sagde, "Enhver som er kommet med noget lig det du har bragt, blev behandlet med fjendtlighed; og hvis jeg er i live den dag du vil blive drevet ud, så vil jeg støtte dig kraftigt." Men Waraqa døde nogle dage efter og den Guddommelige Inspiration stoppede også et stykke tid.

Denne hændelse viser, at Rasool-Allah (saaws) meget tidligt i forløbet blev gjort bevidst om, at dette kald ville blive mødt med fjendtlighed. Rasool-Allah (saaws) havde på det tidspunkt kun fortalt to personer om den nye Deen, men han blev advaret om at hans samfund ville afvise dette kald. Efter den første åbenbaring fortsatte Jibreel (as) med at besøge Rasool-Allah (saaws) og bringe versene fra Qur'an il-Kareem. Disse besøg blev regulære og skete ofte. Rasool-Allah (saaws) begyndte at diskutere dette kald med sine nære venner og slægtninge. Mange af dem omfavnede Islam øjeblikkeligt. 'Ali ibn Abi Talib (ra) var den første mandlige person som accepterede Islam, derefter Zayd (ra) og så Abu Bakr (ra).

Det blev sagt om Abu Bakr (ra) at han slet ikke modstod dette kald overhovedet. Til gengæld tilvejebragte han (ra) med det samme, at mange af hans venner og forbindelser fra Makkahs handelsmarked konverterede; Abu Bakr (ra) afslørede sin overbevisning overfor folk, han stolede på og kaldte til Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws). Han (ra) brugte sin indflydelse til at overbevise 'Uthman ibn 'Affan (ra), sammen med Zubair ibn Al-'Awwam (ra), 'Abdar-Rahman ibn 'Auf (ra), Sa'd ibn Abi Waqqas (ra) og Talhah ibn 'Ubaidullah (ra) til at omfavne Islam. Han bragte dem til Allahs Sendebud (saaws), hvor de alle bekræftede deres imaan og udførte bøn.

'Amir ibn Al-Jarrah (ra), kendt som Abu Ubaidah, var den næste til at omfavne Islam, og ligeledes 'Abdullah ibn 'Abdal-Asad (ra), kendt som Abu Salamah, og Al-Arqam ibn Abi Al-Arqam (ra), 'Uthman ibn Maz'un (ra) og andre. Skarer af folk omfavnede derefter Islam, indtil det blev diskussionsemnet blandt Quraish' folk. Allahs Sendebud (saaws) plejede i begyndelsen

af hans kald, at besøge folk i deres hjem, og fortælle dem at de var blevet beordret af Allah (swt) til at tilbede Ham og ikke tilsidesætte noget andet med Ham (swt).

Skønt han kun var otte, nærmede 'Ali ibn Abi Talib (ra) sig hele spørgsmålet om Islam med stor forsigtighed, idet han indså konsekvenserne af det, han var ved at acceptere. Men da han så tog imod Islam så gjorde han det med styrke og handlekraft overfor de mange personlige trængsler han ville være nød til at gå i møde. Rasool-Allah (saaws) havde henvendt sig til ham og bedt ham om at blive Muslim. 'Ali (ra) ønskede at spørge sin far om sagen. Men Rasool-Allah (saaws) bad ham om at lade være; det var ham og kun ham på det tidspunkt, som blev spurgt. Efter en nats overvejelse skyndte 'Ali (ra) sig hen til Rasool-Allah (saaws) og erklærede sin imaan uden at rådspørge sin far, Abu Talib. Han sagde, "Allah skabte mig uden at rådspørge min far, Abu Talib. Hvorfor skulle jeg nu rådspørge ham for at kunne tilbede Allah?"

Denne hemmelighedsfuldhed ved kaldet i denne fase var det, som karakteriserede Islams tidlige periode i Makkah. Dette kald var ikke åbent for enhver. Rasool-Allah (saaws) udvalgte bestemte personer selvom Islams generelle eksistens nu var tilgængelig for hele samfundet. Altså er denne periode ofte blevet betegnet som den hemmelige fase. Følgende ayah blev åbenbaret til Rasool-Allah (saaws):

"Og advar din nærmeste familie. Og sænk din (vinge) over de Muslimer, som følger dig."
[MOQ Ash-Shua'ara:214-215]

Det berettes af 'Ali ibn Abi Talib (ra) i Seerah at: "Da disse ord 'og advar din nærmeste familie' blev nedsendt til Sendebudet (saaws), så kaldte han på mig og sagde, **"Allah har beordret mig til at advare min nærmeste familie og opgaven er større end hvad jeg kan klare. Jeg ved at når jeg bekendtgør dette Budskab for dem, så vil jeg blive mødt med stor fjendtlighed, så jeg forholdt mig tavs indtil Jibreel (as) kom til mig og sagde, at hvis jeg ikke gjorde det jeg var blevet beordret til så ville min Herre straffe mig. Så gør noget mad klar; noget lammekød, og fyld en kop med mælk, og hent derefter 'Abdul-Muttalibs sønner, så jeg kan tale til dem og fortælle dem, hvad jeg er blevet beordret til at sige."** Jeg gjorde hvad han bad mig om og hidkaldte dem. På det tidspunkt var der mere eller mindre fyrre mænd, inklusive hans onkler Abu Talib, Hamza, Al-'Abbas og Abu Lahab. Da de var forsamlet, så bad han mig om at hente den mad, jeg havde tilberedt til dem, og da jeg havde serveret det så tog Sendebudet (saaws) et stykke kød og delte det mellem hans tænder og smed det tilbage i skålen. Så sagde han (saaws): **"Tag det i Allahs navn."** Mændene spiste til de ikke kunne spise mere, og det eneste jeg kunne se (i skålen) var det sted hvor deres hænder havde været. Og så sikkert som jeg er i live, hvis der kun havde været en mand, så ville han have kunne spise, hvad jeg lagde frem til dem alle sammen. Så sagde han (saaws): **"Giv folk noget at drikke"**, så jeg hentede kopper til dem og de drak indtil de var tilfredse, og så sikkert som jeg er i live, hvis der kun havde været en mand, så ville han have kunnet drikke den mængde. Da han (saaws) ville tale til dem, brød Abu Lahab ind og sagde, "Jeres vært har forhekset jer", så de spredte sig før Sendebudet kunne tale til dem. Næste morgen sagde han (saaws) til mig: **"Denne mand talte før jeg kunne, og folk spredte sig, før jeg kunne tale til dem, så gør nøjagtig som du gjorde i går."** Alt gik som før og så sagde Sendebudet (saaws): **"O sønner af 'Abdul-Muttalib! Jeg kender ikke nogen araber som er kommet til sit folk med et mere nobelt budskab end mit. Jeg har bragt jer det bedste af denne verden og den næste. Allah har beordret mig til at kalde jer til Ham. Så hvem af jer vil arbejde sammen med mig i denne sag; min bror, min hjælper og min efterfølger er iblandt jer?"** Mændene var stille og selvom jeg var den yngste med de ømmeste øjne, den tykkeste krop og de tyndeste ben, så sagde jeg: "O Allahs Sendebud (saaws)! Jeg vil være din hjælper i denne sag." Han lagde sin hånd på min nakke og sagde: **"Dette er min bror, min hjælper og min efterfølger iblandt jer. Lyt til ham, og adlyd ham."**

Mændene rejste sig mens de grinte og sagde til Abu Talib, "Han har beordret dig til at lytte til din søn og adlyde ham."

Som svar på verset [Ash-Shua'ara:214-215] inviterede Muhammad (saaws) fyrrer personer og selv efter det første fejlslag, stoppede han ikke men inviterede dem igen. Dette signalerede begyndelsen på da'awa og det faktum, at det ville blive nødvendigt at bære det med det ene formål, at det blev referencepunkt for alle værdier, opfattelser, forhold og samfundets system.

Omkring denne tid gik Rasool-Allah (saaws) op til Safa bakken og proklamerede højt: **"O Bani Fihri, O Bani Adi"**, hvormed alle Quraish' klaner blev hidkaldt. Så fortsatte han (saaws) og sagde: **"Sig mig, hvis jeg informerede jer at nogle ryttere i dalen skulle til at angribe jer, vil I så tro på mig?"** De sagde: "Ja vi har ikke oplevet andet end sandfærdighed fra dig." Så sagde han (saaws): **"Jeg er sendt til jer, som en advarer om en mægtig straf."** Abu Lahab (som var til stede i mængden) råbte vredt: *"Tabban lak' - forbandelse over dig, resten af dagen. Er det derfor du kaldte på os?"* Efter dette blev Abu Lahab og hans kone fordømt i Qur'an il-Kareem:

"Må Abu Lahabs hænder gå tabt; han er fordømt. Hans rigdom, og hvad han har tjent, vil ikke gavne ham. Han vil blive kastet i en rasende ild, og hans kone, som bærer brænde, skal have et reb af palmefibre om hendes hals." [MOQ Al-Masad:1-5]

Dette svar fra Abu Lahab var et landemærke i passagen af begivenheder som hændte for Rasool-Allah (saaws). Forud for dette, når han (saaws) passerede Quraish, så plejede de at sige, "Her er 'Abdul-Muttalibs søn, som bliver tiltalt fra himlene."

Nu havde Quraish ikke tid til behageligheder og komplimenter. Islam kunne ikke ignoreres. De indså, at Islam var ved at omvælte hele den levemåde, de havde vænnet sig til. De begyndte at reagere præcis, som Waraqa havde forudsagt, og kaldet blev nu mødt med en væg af fjendtlighed.

Det Politiske Parti – Muhammads (saaws) Parti

Rasool-Allah (saaws) sagde: **“De bedste fra min nation er dem, som er hos mig nu.”**

Denne hadith refererede til den velsignede, som omgav Rasool-Allah (saaws) gennem alle treogtyve års åbenbaring. Rasool-Allahs (saaws) liv i Makkah bør aldrig betragtes som én mands liv i isolation. Rasool-Allah (saaws) kæmpede imod megen fjendtlighed overfor kaldet i Makkah. Men han var ikke alene i denne kamp. Åbenbaringen kom til ham (saaws) som et Sendebud og på det tidspunkt var han (saaws) valgt som den eneste person, til hvem Allah (saaws) sendte Jibreel (as) for at overføre Qur'an il-Kareem. Men Qur'an il-Kareem var faktisk til hele samfundet. Det var sandelig til hele menneskeheden. Så snart et vers blev åbenbaret, blev dets lys og dets glæde delt med dem, som var nærmest Rasool-Allah (saaws), og mest elsket af ham. De delte den 'ilm (viden) der blev nedsendt, og de delte ihukommelsen af Allahs (swt) velsignelser. De delte også den antagonisme og animositet, som blev udvist af Quraish.

Rasool-Allah (saaws) kaldte til en sand Deen. Det var et kald til tawheed (Allahs enhed) og et kald til at udføre gode gerninger. Dette kald skulle leveres til et folk som længe havde afvist idéen om at tilbede Allah (swt) og hvis livsgrundlag var baseret på alt hvad der var ondt, af stammebindinger, feudalisme, fejldistribution af rigdom, undertrykkelse af de svage og misbrug af den rejsende. De fulgte blindt, det de så deres forfædre gøre, og svælgede glædeligt i deres stædighed og uvidenhed. Hvordan skulle Rasool-Allah (saaws) finde varme fra et samfund hvis hjerter var ligeså kolde som de sten de tilbedte? Waraqa havde advaret Rasool-Allah (saaws), og sagens realitet blev snart tydelig. Men i dette mørke hul, kunne man alligevel finde få lysglimt, i den hellige dal.

Khadijah (ra) accepterede denne Deen øjeblikkeligt. Efter det inviterede Rasool-Allah (saaws) sin fætter 'Ali (ra) og han troede på ham. Så inviterede han sin tjener Zaid (ra) og han troede på ham. Og så inviterede han sin ven Abu Bakr (ra), som også troede på ham. Det blev sagt, at Abu Bakr (ra) ikke tøvede det mindste med at acceptere Islam. Men han stoppede ikke ved kun at proklamere sin nye overbevisning i sit hjerte. Abu Bakr videregav sit nye livssyn til sine egne ledsagere. Han erklærede kaldet til Allah (swt) med styrke og klarhed. Til gengæld så hans ledsagere sandheden i det Abu Bakr (ra) havde at sige. I første instans var det 'Uthman ibn 'Affan (ra), sammen med 'Abdar-Rahman ibn 'Auf (ra), Talhah ibn 'Ubaidullah (ra), Zubair ibn Al-'Awwam (ra) og Sa'd ibn Abi Waqqas (ra), som alle sammen kom til Islam. Efter dette kom 'Ubaidah ibn Al-Jarrah (ra) og adskillige andre til Islam via Abu Bakrs invitation.

Langsomt vendte flere af Makkahs borgere ryggen til uvidenhed og tilsluttede sig den lille gruppe af Muslimer; as-Sahabah (raa). Når en person konverterede til Islam, så ville de søge efter Rasool-Allah (saaws), erklære deres imaan og derefter afvente instruktioner. Altså begyndte formningen af en enhed og en gruppe af de nærmeste ledsagere at opstå som en tydelig entitet. De plejede at udføre bønner på bakkerne i udkanten af Makkah, væk fra Quraish. Hver gang nogen omfavnede Islam ville Allahs Sendebud (saaws) sende en af dem, som havde omfavnet Islam tidligere, hen til ham eller hende, for at lære dem Qur'an il-Kareem. Rasool-Allah (saaws) oprettede Al-Arqam ibn Abi Al-Arqams (ra) hus som centrum for sit kald, et sted hvor han lærte Muslimerne Qur'an il-Kareem og fuldendte deres viden om Islam, og opfordrede dem til at recitere Al-Qur'an og forstå den. Hver gang en person omfavnede Islam ville Allahs Sendebud (saaws) inkludere vedkommende i Al-Arqams hus. Han fulgte denne måde i tre år. Han (saaws) underviste denne gruppe; ledte dem i bøn, udførte tahajjud om natten, ruskede deres sjæle, og styrkede deres overbevisning gennem bøn og recitation. Han (saaws) hjalp dem med at forbedre deres måde at tænke på og med at overveje versene fra Qur'an il-Kareem og Allahs (swt) skabelse. Han lærte dem hvordan man udholder alle prøvelser ved at underkaste sig Allah (swt). Allahs Sendebud (saaws) blev i Al-Arqams hus, sammen med sit parti af Muslimer, indtil Allah (swt) åbenbarede Sin udtalelse:

"Proklamer da åbent, det du er blevet beordret til, og hold dig væk fra idoltilbederne." [MOQ Al-Hijr:94]

I begyndelsen af hans (saaws) kald, inviterede Allahs Sendebud (saaws) de folk til Islam som han følte var parate til at acceptere den uanset alder, position, race eller oprindelse. Han (saaws) udvalgte aldrig folk; han inviterede alle folk åbent og mærkede derefter deres villighed til at acceptere Islam. Folkeskarer anerkendte og omfavnede Islam. Han (saaws) var ivrig efter at uddanne alle dem som omfavnede Islam og såvel fuldende deres viden om denne Deen, som at lære dem Al-Qur'an. De kom fra alle samfundslag, selvom de fleste var unge mænd. Iblandt dem var de fattige og de rige, de svage og de stærke.

Disse Sahabah (raa) modnede efter tre år, og udviklede en Islamisk kultur og deres hjerter og sinde blev udelukkende fyldt med Islam og beslutsomhed. Det var på dette tidspunkt at denne gruppe af Muslimer blev stærke og i stand til at konfrontere samfundet.

Selv før dette tidspunkt har vi set hvordan Sahabah (raa) begyndte at blive knyttet sammen, både i imaan og i studiet af Qur'an il-Kareem. De var også bundet sammen i handling. Vi har set hvordan 'Ali (ra) og Zaid (ra) spillede vitale roller i forberedelsen og præsentationen af Budskabet der fandt sted ved den middag, som Rasool-Allah (saaws) inviterede sine nære slægtninge til. Disse to (ra) spillede en vital rolle i hele opsætningen. Skønt svaret fra Quraish var dårligt, så eksemplificerer hændelsen hvor organiserede Sahabah (raa) var under Rasool-Allahs (saaws) ledelse, og ydermere hvor opsatte Sahabah (raa) var på at bære kaldet til Quraish. Dette brændende ønske om at levere kaldet var noget som ikke kun rasede i Rasool-Allahs (saaws) indre, men også i alle Sahabah (raa). De arbejdede i harmoni og arbejdede for Allahs (swt) skyld og ikke for prestige eller status.

Der var en hændelse hvor denne sammenknyttede gruppe af Sahabah (raa) påpegede for hinanden, at Quraish endnu ikke havde hørt Qur'an il-Kareem blive reciteret højt. 'Abdullah ibn Mas'ud (ra) var blandt dem, som meldte sig frivilligt. "Vi frygter for dig," sagde Sahabah (raa). "Vi vil have en som har en klan til at beskytte sig mod deres ondskab." Hertil svarede han (ra), "Allah (swt) vil beskytte og holde mig fra ondskab." Derefter gik han til Maqaam Ibraheem (as), ved siden af Ka'baen, og begyndte at recitere Surah ar-Rahman. Da Quraish indså hvad han reciterede, begyndte deres bøller at slå ham i ansigtet. Han reciterede fortsat. Da han vendte tilbage til resten af Sahabah (raa), så sagde de, "Det var det vi frygtede for dig." Så svarede han (ra), "Allahs fjender har det ikke bedre end mig lige nu. Hvis I ønsker det så vil jeg gå ud i morgen og gøre det samme." "Du har gjort nok, svarede de, "Du har fået dem til at høre noget de hader." Dette viser hvordan Sahabah (raa) fungerede som en enhed. De var motiverede af imaan og holdt fast i det de var overbeviste om. Denne solide overbevisning som de alle sammen besad, er det de fik deres energi og vitalitet fra, for at kunne udholde livets prøver og dette vægtige kalds byrder. De var forenede i imaan og forenede i deres livsformål. Det var denne enhed i imaan, der gjorde dem forenede i handling.

Når man vurderer denne gruppes (raa) opsætning, så er det fantastisk, at de kunne have formet et så stærkt enhedsbånd. Det i sig selv var bevis på Islams skønhed, og styrken ved at holde fast i værdier og overbevisninger. Mus'ab ibn Umair (ra) var fra Quraish' egentlige aristokrati, mens 'Umar ibn Al-Khattab (ra) og Hamza ibn 'Abdul-Muttalib (ra) var fra de højere samfundsklasser i Makkah. Som kontrast var 'Abdullah ibn Mas'ud (ra), Khabbab ibn Arrat (ra) og 'Ammar ibn Yassir (ra) fra de fattigere dele af samfundet i Makkah. Bilal (ra) og Suhaib (ra) var slaver fra henholdsvis Abessinien [Etiopien] og Byzantin [Det Østromerske Rige]. Salman al-Farsi (ra) var fra Persien. Makkahs arena, som de var blevet smidt i, var et sted der lagde grobund for udvidelsen af de falske barrierer mellem disse folk. Men de vendte ryggen til livet i Makkah og overkom de forhindringer som stod i vejen for at deres hjerter kunne smeltes sammen. Denne mangfoldighed blev noget, som var irrelevant, set i lyset af den mission, de havde kastet sig ud i.

Deres vedholdenhed til dette kald var affødt af deres imaan på Allah (swt) og den Sidste Dag (yaum il-akhir). Denne fornemmelse af, at have en mission og livsformål, var det som drev dem overfor en sådan modstand.

Det var 'Abdullah ibn Mas'ud (ra), da Sahabah (ra) var få i antal, som fremførte, at de skulle overveje, hvordan de ville regere hele verden. Denne mentalitet blev indoktrineret i dem, gennem en tydelig kultiveringsproces fra Profeten (saaws). De var en levende manifestation af den kultivering, som Profeten (saaws) påtog sig i Dar Al-Arqam, hvor as-Sahabah (ra) blev kultiverede med ayaat fra Qur'an il-Kareem og Profetens (saaws) læresætninger. De blev opbygget med solide idéer som tillid (tawakkul) til Allah (swt); opfattelsen om at Allah (swt) kontrollerer livet og døden, og at den forsørgelse Allah (swt) giver sine tjenere er fastsat og udover menneskehedens kontrol. De var fuldt ud bekendt med deres mission, som drejede sig om at ændre samfundets mål fra at tilbede mennesket, til underkastelse af Skaberen, Allah (swt).

Quraish fortsatte deres forfølgelse af Muslimerne, med den illusion om, at de snart ville få sagen under kontrol. De var overbevist om, at Islam kun var en lille ting for de ukendte i Makkahs samfund. Men as-Sahabah (raa) voksede sig stadig stærkere over denne tidlige periode, både i antal og i overbevisning. Det foregik i et tempo, som Quraish ikke helt kunne forestille sig eller forstå. Hvad as-Sahabah (raa) manglede i kvantitet af antal, blev mere end opvejet i kvalitet hvad angår karakter og beslutsomhed. Denne skjulte vækst i styrke kom til udbrud med to personers omfavelse af Islam: Hamza (ra) og 'Umar (ra). Det var ikke længe efter det, at følgende blev åbenbart:

"Proklamer da åbent, det du er blevet beordret. og hold dig væk fra idoltilbederne. Vi er tilstrækkelig for dig imod dem, som håner; dem, som sætter andre guder op ved siden af Allah; men de vil snart vide." [MOQ Al-Hijr:94-96]

'Umar ibn Al-Khattab (ra) og Hamza ibn 'Abdul-Muttalib (ra) organiserede Muslimerne i to rækker, og ledte dem i en offentlig march, rundt om Ka'baen, lige foran Quraish' og samfundets åsyn. Det var et stort øjeblik for Islams da'awa i Makkah. Denne hændelse sendte chokbølger gennem dalen. Gennem disse handlinger blev Muslimerne nu set som en blok, som åbent udfordrede Quraish og samfundet, på en hidtil uset måde. Det var første aktion fra det politiske parti, som Sendebudet (saaws) havde forberedt. Selvom nogle Muslimers identitet havde været kendt, og en del var blevet tortureret, så ville Profetens (saaws) Parti nu udføre et sæt af aktiviteter, som en blok der var en åben udfordring for Quraish og deres levemåde.

Allahs Profet (saaws) og hans politiske parti (as-Sahabah) rystede visselig selve fundamentet i Makkahs samfund, med deres angreb på dets skikke og traditioner.

Allah (swt) åbenbarede mange ayaat, som angreb hvorledes Makkahs samfund fungerede. Dette blev det våbenarsenal, som Profeten (saaws) og as-Sahabah (raa) brugte til at angribe dem, med hensyn til deres økonomiske transaktioner, deres behandling af den forældreløse, deres pibegørn, deres blinde efterligning af det deres forfædre fulgte og endda deres guder af sten som de tilbad.

"I og de (falske) guder, som I tilbeder ved siden af Allah, er (intet andet end) Helvedets brændsel." [MOQ Al-Anbiya:98]

Allah (swt) latterliggjorde også det at tage imod renter. Denne uretfærdige finansielle praksis forårsagede utallige elendigheder i Makkah på daværende tidspunkt. Dette er stadig tilfældet i dag.

"Det I giver af renter, for at det kan forøge (andre) folks ejendom, vil ikke have nogen forøgelse hos Allah." [MOQ Ar-Rum:39]

Den mest berømte fejlpraksis, som Quraish praktiserede, var deres kærlighed til at tippe vægtskålene, når de købte og solgte.

"Ve over bedragerne." [MOQ Al-Mutaffifeen:1]

Han (swt) fremhævede også behandlingen af forældreløse:

"Har du set ham, som benægter regnskabet? Så er det ham, der afviser den forældreløse." [MOQ Al-Ma'un:1-2]

Dette vers kom angående Abu Sufyan, som organiserede en fest, hvor en forældreløs kom og bedte om noget mad. Abu Sufyan blev meget irriteret over afbrydelsen. Så bandede han af den forældreløse, og slog ham i hovedet med en gren. Disse aristokratiske værdier blev også kritiseret i Surah at-Takathur (nr. 102) og Surah al-Humazah (nr. 104).

"Jeres indbyrdes rivalisering efter ejendom i denne verden distraherer jer; indtil I gæster gravene. I vil sandelig få det at vide. Igen! I vil sandelig få det at vide. Hvis I visselig bare vidste, at I med sikkerhed vil se Helvedesilden. I vil se den med jeres egne øjne. Derefter vil I den dag, blive spurgt om jeres glæder og bekvemmeligheder." [MOQ at-Takathur:1-8]

"Ve over enhver provokerende bagtaler, som har samlet rigdom og arrangeret den. Han tror hans rigdom vil gøre ham udødelig. Sandelig nej! Han vil blive kastet i Den Fortærende. Og hvad skal lære dig, hvad Den Fortærende er? Allahs antændte ild, som hopper op over (folks) hjerter. Og se! Den indespærrer dem. I udstrakte rækker." [MOQ Al-Humazah:1-9]

Altså var der mange fælles tanker og følelser som Quraish delte, som blev angrebet af Allah (swt) i Qur'an il-Kareem. Det var as-Sahabah (raa), under Rasool-Allahs (saaws) vejledning og ledelse, som leverede dette budskab til Quraish. For at kunne levere så kontroversielle meninger, var det nødvendigt for Sahabahs (raa) parti at besidde visse kvaliteter. Hovedkvaliteten, de besad, var den standhaftige overholdelse af Islams basale principper og aldrig at tillade den mindste afvigelse fra dem. Dette kan have virket radikalt for Quraish, men det var denne kernekvalitet, som i sidste ende kørte Quraish ned.

Dette er hvad Profeten (saaws) og Sahabah (raa) påtog sig, hvad angår handlinger i Makkah, hvis frugter blev set senere i etableringen af den Islamiske stat i Madinah. Disse handlinger var politiske per natur, idet han (saaws) ikke kun angreb moralske egenskaber, men selve kernestrukturen i Makkahs samfund; ikke kun med hensyn til individuel idoltilbedelse, men også med hensyn til de samfundsmæssige vaner. Ændring var fra starten af den usvigelige livsholdning som afspejlede deres tænkning og handlinger og Profeten (saaws) udstyrede dem ikke kun med evnen til at skelne mellem korrektheden og ukorrektheden i Makkahs traditioner og politiske adfærd, men også en stærk og standhaftig beslutsomhed til at kunne modstå det tilbageslag som fulgte med dette klare og sande kald.

Muhammads (saaws) politiske parti var sandelig radikalt. De var ikke interesserede i delvise løsninger til samfundets problemer. Fattigdom, bedrageri og manglende moral, var alt sammen problemer på deres tid. Skønt de omtalte disse emner så gik de ikke i gang med at løse dem hver især fordi det var 'praktisk'. De forblev fokuserede på at omvende samfundet ved roden og kaldte til en radikal ændring af systemet i sin helhed.

Deres kald var radikalt for et folk der havde vænnet sig til et liv som var baseret på idoltilbedelse og overfladisk nationalisme. De var radikale fordi de ville omvende grundlaget for Makkahs uvidende samfund. Kaldet til '*la ilaha ill Allah*' ville betyde, at ingen guddom kunne tilbedes, ingen lov kunne iværksættes, ingen tradition kunne opretholdes, hvis det betød ulydighed til Allah (swt). Dette var sandelig radikalt.

At være radikal, men principiel betød, at dette parti og dets tilhængere, aldrig ville sælge deres kald til kortvarige mål.

Islams Fjender

"(Mange) Profeter blev hånet før dig; men dem som hånede, blev omringet af det de hånede." [MOQ Al-An'am:10]

De værste elementer i Makkahs samfund blev fremvist under perioden hvor Sendebudets (saaws) Parti vekselvirkede med samfundet. Islams udfordring til Quraish' levemåde frembragte også det værste i visse individer. Mange prominente medlemmer af de højere klasser i Makkahs samfund var giftige i deres angreb mod Rasool-Allah (saaws) og *Sahabah* (raa). Deres verbale temperament var voldsomt, og deres gerninger var ligeså grusomme.

En del af disse fjender blev fordømt i Qur'an il-Kareem; både direkte og indirekte. For at forstå kaldets natur og Profetens (saaws) tålmodighed, så hjælper det hvis man forstår den modstand som blev sat op imod Rasool-Allah (saaws). Studiet af de personer, er på ingen måde en hyldest til dem, og fjerner heller ikke ens respekt fra dem. Men at studere deres personligheder vil gavne vores forståelse af Makkah samfundets mentalitet, og ydermere vores forståelse af visse vers i Qur'an il-Kareem.

Årene, som gik forud for *al-bi'tha*, så Quraish lide store tab med hensyn til status og prestige i den arabiske halvø. *Hilf ul-Fadhul* (de store krige og ridderlighedspagten) resulterede i at Quraish mistede troværdighed. På det tidspunkt var stammen begyndt at blive fragmenteret og mange bånd indenfor stammen var intet andet end løse forbindelser. Det velhavende aristokrati i Quraish havde stor indflydelse i Makkahs kørsel. Det var dette aristokrati som havde mest at miste, hvis Islam skulle få succes blandt slaverne og de materielt svagere medlemmer af samfundet i Makkah. Selvom der var mange rige og magtfulde mænd med gode slægter, så var der i en individuel kapacitet, kun et ubestridt overhoved. Det var Waleed ibn Al-Mugheerah. Denne personlighed er vigtig for os Muslimer, idet han nævnes to gange på utvetydig vis i Qur'an il-Kareem.

"Lad Mig (tage Mig af) af den (skabning) jeg skabte alene! Til hvem Jeg gav resurser i overflod. Og sønner ved hans side! For hvem Jeg gjorde (livet) nemt og komfortabelt. Alligevel er han grådig efter mere. Sandelig nej! For han var afvisende overfor Vores Tegn. Snart vil Jeg besøge ham med et bjerg af katastrofer. For han tænkte og plottede. Og ve over ham hvor han plottede. Igen, ve over ham hvor han plottede. Så kiggede han omkring sig. Derefter rynkede han sin pande og bandede. Og så vendte han sig om og var hovmodig. Så sagde han: 'Dette er intet andet magi fra gamle tider. Dette er kun et menneskes tale.'" [MOQ Al-Muddaththir:11-25]

"Adlyd ikke den type foragtelige mænd, som står klar med eder, en sladrehanke, som spreder rygter. Som hindrer (alt) godt, overskrider grænser, er dyb i synd og voldsom. (Med alt dette, simpelthen) primitiv. For han besidder rigdom og (adskillige) sønner. Når han hører Vores Tegn blive reciteret, så siger han: "De gamles historie." Snart vil (bæstet) blive brændemærket på snuden." [MOQ Al-Qalam:10-16]

Disse ayaat tydeliggøres, når det bliver kendt hvem de refererer til, og hvad Al-Waleed havde gjort, for at have fortjent en så stærk fordømmelse fra Allah (swt). Det var ham som iscenesatte hele sladderkampagnen imod Rasool-Allah (saaws).

Efter en ineffektiv skræmmekampagne indså Quraish, at en ændring i takt var nødvendig. Da Quraish indledte propagandakampagnen, var de uenige med hensyn til hvilken angrebsvinkel de skulle adoptere. Efter at have set de frugtesløse resultater af deres terrorkampagne, var de opsatte på at producere et effektivt angreb imod Rasool-Allah (saaws). De indså at den store Hajj nærmede sig, og at Makkah ville blive fyldt med pilgrimme fra alle hjørner af halvøen. De konfererede med deres overhoved Al-Waleed ibn Al-Mugheerah, og nogle af dem foreslog de skulle erklære, at Rasool-Allah (saaws) var en *kahin* (spåmand). Al-Waleed afviste dette ved at påpege, at Muhammad (saaws) var foruden en spåmands uintelligente mumlen og rimende tale. Nogle påstod han var en poet, men de kendte poesi i alle dens former og måder, og afviste derfor også denne påstand. Andre foreslog han var besat. Al-Waleed afviste også det da Muhammads (saaws) adfærd ikke lignede en besat mands adfærd. Stadig andre begyndte at anklage ham for trolddom; Al-Waleed afviste denne idé og sagde, at Muhammad (saaws) ikke praktiserede troldmændenes hemmelige kunst, som for eksempel det velkendte ritual, hvor man puster på knuder. Efter en lang debat blev Quraish enige om at anklage ham for at være en troldmand, som besidder *sahr al-bayaan* (den magiske tale). Bagefter spredte de sig blandt pilgrimsflokkene, og advarede araberne imod at lytte til Muhammad (saaws), og beskrev ham som en talemagiker. De sagde at hans budskab adskiller en mand fra sin bror, eller fra sin far, eller fra sin hustru eller fra sin familie. Altså blev denne idé fabrikeret af Al-Waleed.

Han var ikke nogen dumrian, hvad angår litteratur. Han vidste, at Rasool-Allah (saaws) og Al-Qur'an krævede en gennemtænkt plan for at blive modbevist eller holdt nede. Han fremhævede endda, hvor fornærmet han var over, at Allah (swt) valgte at åbenbare Al-Qur'an til Rasool-Allah (saaws) og ikke til ham selv. Dette demonstrerer, hvor godt han kendte realiteten af Qur'an il-Kareem, men han var for arrogant til at underkaste sig den. Han sagde, "Sender Allah åbenbaring ned til Muhammad og ignorerer mig, den største leder blandt Quraish, for ikke at snakke om Abu Mas'ud 'Amr ibn Umair, lederen af Thaqif, som er de største sønner af Ta'if og Makkah?" Som svar til dette sendte Allah (swt) endnu et andet vers:

"Og når sandheden kom til dem, så sagde de: "Dette er trolddom og vi benægter den." Og de sagde: "Hvorfor nedsendes denne Qur'an ikke til en af lederne af de to (førende) byer?" Vil de dele ud af din Herres Barmhjertighed? Det er Os som fordeler deres forsørgelse imellem dem, i dette liv og Vi hæver en del af dem i status over andre, så nogen kan arbejde for andre, men din Herres Barmhjertighed er bedre end den (rigdom) de samler sammen." [MOQ Az-Zukhruf:30-32]

Angrebene, som kom fra Quraish, var ikke kun i form af ord. De havde faktisk en tredelt fremgangsmåde. Den bestod af en sladderkampagne, en terror- og skræmmekampagne, og brugen af boykot. Disse tre horn på bæstet Quraish er veldokumenteret i *Seerah*. Ved at fokusere på bestemte individuelle personligheder, så hjælper det os til at se, hvor snedige og beregnende Quraish egentlig var. Det hjælper os også til at forstå hvad det var *as-Sahabah* (raa) var nød til at ofre. Studiet af Islams fjender hjælper os til at forstå hvordan disse tre fremgangsmåder - sladder, tortur og boykot - faktisk blev ført ud i livet af de onde blandt Quraish.

'Abdullah ibn 'Umar (ibn Al-Khattab) (ra) sagde: "Som Profeten (saaws) knælede og nogle af Quraish var ikke langt væk. 'Uqbah ibn Abi Muail kom med nogle indvolde fra en ged og kylede dem på hans (saaws) ryg. Hans datter Fatimah (ra) kom ud og fjernede det urene stads og bandede vredt af de rebelske, og bedte til Allah (swt) om at straffe dem. Så hævdede Profeten (saaws) sit hoved, afsluttede sin knælen og bedte inderligt: **"O Herre, vær hård overfor Quraish' Mala (ledelse): Abu Jahl ibn Hashim; 'Utbah og Shaibah ibn Rabi'ah; og Ummaya og Ubaiy ibn Khalaf."** [Bukhari]

En del af Surah Ya-Seen blev åbenbaret, refererende til sidstnævnte i ovenstående du'a, Ubaiy ibn Khalaf. Ubaiy bragte, ifølge ibn Ishaq (*Seerah* forfatter), en gammel smuldrende

knogle til Profeten (saaws) og sagde: "Muhammad siger du Allah kan genoplive dette efter det er forfaldet?" Derefter maste han den i sin hånd og pustede støv og stumper i Profetens ansigt. Så svarede Profeten (saaws): **"Ja! Jeg siger faktisk, at Allah vil genskabe den og dig, efter du har været ligesom den (dvs. støv og stumper); og så vil Allah sende dig til Helvedet."** Derefter blev følgende vers fra Surah Ya-Seen åbenbaret:

"Så lad ikke deres tale gøre dig ked af det. Vi ved sandelig hvad de skjuler og hvad de bekendtgør. Har mennesket ikke set, at Vi skabte ham fra en dråbe sæd? Men han er alligevel en åbenbar modstander. Og han har fremlagt et eksempel, men har glemt at han selv er blevet skabt; og sagde: hvem vil skabe disse knogler når de er forfaldet? Sig: Ham som frembragte dem første gang vil genskabe dem, for Han er bekendt med enhver skabning."

[MOQ Ya-Seen:76-79]

Selvom Ubaiys navn ikke bliver nævnt utvetydigt, så var det velkendt for Makkah-samfundet (både Muslimer og vantro) at dette vers refererede til Ubaiy og denne særlige hændelse.

Der er adskillige *ayaat*, som refererer til medlemmer af Quraish, uden at nævne dem ved navn. Men hændelserne de refererede til, blev ofte velkendte, dvs. aktuelle historier på det tidspunkt, så at sige. Altså blev emner omtalt, refererende til den regerende elite i Makkahs samfund. Men der findes en hel Surah i Al-Qur'an hvor to sådanne personer nævnes ved navn. (Surah Al-Masad, som omtaler Abu Lahab og hans kone, red.)

Der blev refereret indirekte til en lignende gruppe i Qur'an il-Kareem, refererende til en anden hændelse. Al-Aswad ibn Al-Muttalib, Al-Waleed ibn Al-Mugheerah, Ummaya ibn Khalaf og As'ab ibn Wali, alle fra Quraish' ledelse, mødte engang Rasool-Allah (saaws), som omkredsede *ka'baen*. De sagde: "Muhammad, kom og lad os tilbede hvad du tilbeder, og du tilbeder hvad vi tilbeder. Du og vi kan samarbejde i denne sag. Hvis det du tilbeder, er bedre end det vi tilbeder, så vil vi tage del i det, og hvis det vi tilbeder, er bedre end det du tilbeder, så kan du tage del i det." Så åbenbarede Allah (swt):

"Sig: 'O I som benægter! Jeg tilbeder ikke det I tilbeder. Og I vil ikke tilbede hvad jeg tilbeder. Og jeg vil ikke tilbede hvad I har tilbedt, og I vil heller ikke tilbede hvad jeg tilbeder. Til jer, jeres vej, og til mig, min (vej)."

[MOQ Al-Kafirun:1-6]

Skønt Quraish havde en rigid politik med intimidering, boykot og sladder, i nogle af deres desperate og frustrerede øjeblikke, over Rasool-Allahs (saaws) ihærdighed, så kom de med tilbud om kompromis til ham (saaws). Dette forsøg på at lokke Sendebudet (saaws) væk fra kaldet, havde ingen effekt på ham, ligesom deres andre taktikker.

Ummaya ibn Khalaf, som også var til stede ved ovenstående hændelse, var storebror til Ubaiy. Han var meget rig og velrespekteret. Men hans aldersmæssige senioritet medbragte ikke visdom og reducerede heller ikke den giftighed, han havde overfor Islam. Han var den berygtede ejer af Bilal (ra). Det var Bilals (ra) omfavelse af Islam, som bragte skam over Ubaiy i Quraish' øjne. Quraish kunne ikke forstå hvordan en så vigtig mand, og lodret *mushrik* kunne tillade en af sine slaver at blive Muslim. Endnu værre var det, at Quraish anså Ummaya for at være svag, idet han ikke var i stand til at reversere Bilals (ra) overbevisning. For at redde ansigt måtte han tage alle midler i brug for at ændre Bilal (ra). Straffen som han sammen med andre bøller fra Quraish, påførte Bilal (ra), var bestialsk. Men Allah (swt) skænkede Bilal (ra) tålmodighed og Allah (swt) gav ham en udvej fra sine lidelser. Vi kommer også til at kende Ummaya, via Allahs (swt) reference til ham i Surah al-Humazah, Skandalesprederen. Dette var fordi han udnyttede enhver mulighed til at sprede skandaler og løgne om Rasool-Allah (saaws).

"Ve over enhver (form for) spreder af skandaler og rygter; som samler rigdom og lægger den væk, med forestillingen om den vil gøre ham udødelig. Overhovedet ikke! Han vil sandelig blive kastet i Ødelæggeren. Og hvad skal forklare dig hvad Ødelæggeren er? (Det er) Allahs antændte Ild, som hopper over (folks) hjerter. Den vil blive til noget, som indkapsler dem. I udstrakte rækker." [MOQ Al-Humazah:1-9]

Blodsbrødrene til Rasool-Allahs (saaws) far, 'Abdullah, var relativt få i antal, omkring *al-bi'tha* (begyndelsen). Der var en af Rasool-Allahs (saaws) onkler, 'Abdul-'Uzzah, som var den eneste søn af en af 'Abdul-Muttalibs koner; vi kender ham som Abu Lahab. Han var lidt mere uvenskabelig i forhold til resten af familien, måske fordi han var det eneste barn hans mor fik. Rasool-Allah (saaws) var aldrig så tæt på ham som han var med 'Abbas og Hamza. Han var blevet rig på egen hånd, hvilket stod i kontrast til Abu Talib. Han havde også giftet sig ind i en af de mest prominente familier fra Quraish' aristokrati. Hans kone, Umm Jamil, var søster til Abu Sufyan. Både Abu Lahab og Umm Jamil blev nævnt eksplicit ved navn i Qur'an il-Kareem. Det er ironisk, at denne selv samme mand, Abu Lahab, var en af de få mandlige blodsbrødre til Rasool-Allah (saaws), som stadig var i live på det tidspunkt. Blodsrelationer var vigtige for Quraish, men til trods for den vigtighed, der blev lagt på familiens ære og enhed, så var emnet *Tawheed* noget, som de ikke kunne støtte deres slægtninge i. Det virkede bare som om, at imaan på én Gud gik imod al den hjernevask og indoktrinering de var blevet udsat for. Der var mange nære slægtninge til Rasool-Allah (saaws) og de tidlige *Sahabah* (raa), som helhjertet afviste Islam. Familiebånd var ikke noget Muslimerne kunne sætte sin lid til for at bringe folk tættere på Islam.

"Du retleder visselig ikke den du elsker, men Allah retleder den Han vil, og Han kender bedst dem, som er på den Rette Vej." [MOQ Al-Qasas:56]

Da Allah (swt) fordømte Abu Lahab og Umm Jamil (Surah nr. 111), så blev hun rasende. Det berettes, at hun gik ud med en stenknuser i hånden for at lede efter Rasool-Allah (saaws). I nærheden af *ka'baen* fandt hun Abu Bakr (ra), som sad sammen med Rasool-Allah (saaws). Så sagde hun til Abu Bakr (ra), "Hvor er din ven?" Abu Bakr (ra) blev overrasket over spørgsmålet, fordi han (saaws) var lige foran hende. Hun sagde, "Jeg har hørt, at han har hånet mig; ved Allah, hvis jeg finder ham, så vil jeg smadre hans mund med denne stenknuser." Så sagde hun: "Jeg er visselig en poet," og reciterede hende vers:

"Vi er ulydige overfor den kritiserede -
ignorerer ordrene han dikterer -
og hans *Deen*, vi hader."

Efter hun var gået og Abu Bakr (ra) spurgte hvad der skete, så forklarede Rasool-Allah (saaws) at, **"Allah tog mig væk fra hendes åsyn."** Hendes digt nævnte "den kritiserede", på arabisk - *mudhamman*, som var et nedladende begreb, som Quraish brugte om Rasool-Allah (saaws). Det betød nøjagtig det modsatte af Muhammad - lovprist. Rasool-Allah (saaws) plejede at sige til *as-Sahabah* (raa), **"Er det ikke forunderligt, hvordan Allah afværger Quraishs krænkelser fra mig? De krænker Mudhamman, mens jeg er Muhammad."**

Hendes ivrighed efter at skade Rasool-Allah (saaws) stoppede ikke ved ord. Hun mente hvad hun sagde. Umm Jamil blev opsat på at angribe Rasool-Allah (saaws). Hun plejede ofte at smide urenheder udenfor hans hjem. Til gengæld ignorerede han (saaws) dem bare eller fjernede dem. Hun forfulgte Rasool-Allah (saaws) utrætteligt for at pine ham (saaws). Hun bar tornebuske og placerede dem i sandet, hvor hun vidste Rasool-Allah (saaws) ville gå barfodet.

Dette blev der refereret til i Qur'an il-Kareem (Surah nr. 111); hun blev kaldt *'en bærer af brænde'*.

Abu Jahl (Uvidenhedens far), kendt som 'Amr, før kendt som Abu-l Hakim (Styrets far), fandt engang Profeten (saaws) mens han bedte og henvendte sig til ham og sagde, "Har jeg ikke sagt du ikke skal bede?" Profeten (saaws) fortalte ham, "**Den, du forhindrer mig i at tilbede, er den samme, som kan tage dit liv.**" Abu Jahl svarede, at han var den stærkeste mand i Makkah og den med den største stamme; så spurgte han, 'Hvorfor truer du mig?' Så åbenbarede Allah (swt) følgende:

"Nej! Sandelig mennesket bryder alle grænser (i hedenskab og ondt...). Fordi han mener han har nok i sig selv. Det er til din Herre, man vender tilbage. Har du set ham, som hindrer en tjener når han beder? Fortæl mig om han er retledt (af Allah)? Eller kalder til gudfrygtighed? Fortæl mig om han benægter og vender sig bort? Ved han ikke, at Allah ser (alt)? Hvis han ikke stopper, så vil Vi gribe ham ved panden; en løgnagtig, syndig pande! Så lad ham kalde på sit råd (af hjælpere) så vil Vi kalde på Helvedets vogtere! Nej! Adlyd ham ikke. Fald på knæ og nærm dig (Allah)!" [MOQ Al-'Alaq:6-19]

Ibn 'Abbas (ra) har kommenteret (refererende til 'så lad ham kalde på sit råd [af hjælpere]') at, "Havde han kaldt på dem, så ville de engle, som står for afstraffelse, have grebet ham og taget ham med sig."

Abu Jahl hånede engang Rasool-Allah (saaws), ved at sige: "Muhammad foregiver, at Guds tropper vil straffe jer i Helvedet og fængsle jer der; de er kun nitten, mens I er en stor befolkning. Kan det være at hver hundrede af jer ikke engang er lig én af disse mænd?" Om dette åbenbarede Allah (swt):

"Og Vi har ikke sendt andet end engle, som vogtere af Ilden, og Vi har kun fastsat deres antal (19), som en prøvelse for de vantro." [MOQ Al-Muddaththir:31]

Profeten (saaws) begyndte at recitere Qur'an il-Kareem højt mens han bedte, hvilket fik dem til at gå. (Seerah Ibn Hisham)

Al-Waleeds store propagandistiske mesterplan, fejlede i sidste ende. Selve styrken i Sandheden, Rasool-Allah (saaws) kaldte til, nedlagde alle rygter, løgne og propaganda, og Islams lys opløste alle forsøg på at miskreditere den. På grund af det tog Quraish en tredje metode i brug, som var boykotten. De blev enige om, at isolere Rasool-Allah (saaws) og hans familie fuldstændigt, og de skrev et dokument. I dette erklærede de, at de ikke skulle handle med Banu Hashim og Banu 'Abdul-Muttalib; ikke lade nogen gifte sig med dem; og ikke købe eller sælge med dem. Bekendtgørelsen blev hængt inde i *ka'baen*, for at påminde dem om deres pagt. De forventede, at denne sanktionspolitik ville medføre den ønskede effekt, og at det ville være mere effektivt end propaganda eller tortur.

Da Quraish iværksatte boykotten, så blev Muslimerne isoleret i en dal. En *Sahabi* (ra) kom til Rasool-Allah (saaws) og klagede over sin sult, og viste ham (saaws) en sten han havde bundet mod sin mave, for at undertrykke smerten fra sin sult. Så viste Profeten sin egen mave; Rasool-Allah (saaws) havde bundet to sten.

Boykotten fortsatte i to-tre år, hvor imens Quraish håbede at Banu Hashim og Banu 'Abdul-Muttalib ville forlade Rasool-Allah (saaws). Men denne teknik styrkede kun Allahs Sendebuds (saaws) beslutsomhed og gjorde hans ledsagere endnu mere standhaftige og opsatte på at forfølge denne *da'awa*. Nyhed om boykotten nåede araberne udenfor Makkah og kendskab til kaldet spredte sig blandt stammerne; Islam var nu et diskussionsemne over hele den arabiske halvø. Men boykotten og hungersnøden fortsatte og dokumentet, som Quraish skrev, forblev iværksat. Sendebudets (saaws) familie og ledsagere led af hungersnød og deprivation, og kunne lige overleve med nød og næppe på få forsyninger, som de modtog fra sympatisører. Hisham ibn 'Amr var kendt for at have bragt kameler, som var pakket med mad, om natten og da han nåede til udkanten af dalen, så slap han dyret, gav det et klask på siden, og sendte det

ind i dalen - hvor Muslimerne var. De tog maden, slagtede kamelen og spiste. De store lidelse som Muslimerne blev påført af Quraish, fik et antal borgere i Makkah til at indse den uretfærdige, deres svogre og fætre var blevet udsat for. Efter tre år mødtes fem unge mænd fra Quraish, for at tale om boykotdokumentet. Som mange andre af Quraish på det tidspunkt, så udtrykte de deres foragt for det. Efter længere tid blev de enige om at løse hele spørgsmålet om den uretmæssige boykot ved at sikre dokumentets annullering. Næste dag gik de til *ka'baen* og Zuhair (en af de fem) omkredsede den syv gange. I sin henvendelse til folkemængden som var tilstede, sagde han, "O Makkahs folk, spiser vi og klæder os på mens Banu Hashim forgår, ude af stand til at købe og sælge? Ved Allah, jeg vil ikke hvile, indtil dette onde boykotdokument er revet i stykker. Abu Jahl, som var i nærheden, råbte, "Du lyver; ved Allah det skal ikke rives i stykker." De fire andre Zama'ah, Abu-l Bakhatri, Al-Mut'im og Hisham, som havde spredt sig i folkemængden råbte nu tilbage for at støtte Zuhair. Abu Jahl forstod at dette var noget som var blevet besluttet på forhånd, så han frygtede det værste og trak sig tilbage. Da Al-Mut'im gik ind for at rive dokumentet i stykker, så opdagede han at hvide myrer allerede havde ædt det, undtagen ordene, 'I Dit navn, O Allah' (bismik-Allahumm). Allahs Sendebud (saaws) og hans ledsagere (raa) begyndte så at vende tilbage til Makkah.

Som et resultat af al den hede vekselvirkning, mellem Profeten (saaws) og Makkahs regerende klasse, spredte rygten sig hurtigt til de naboliggende regioner. Karavaner, som ydermere rejste ind til Makkah vedrørende Hajj, blev hurtigt bevidste om konflikten. Skrupelløst anklagede Makkahs ledelse Muhammad (saaws) for at være en galning. Profeten (saaws) og hans *Sahabah* (raa) tog sig aldrig tid til at forsvare disse anklager. I stedet fortsatte de deres *da'awa* til samfundet for at ændre deres lydighed, fra Kufr til Islam.

Islams fjenders anstiftere fra Quraish var: Abu Jahl, 'Utbah ibn Rabi'ah, Shaibah ibn Rabi'ah, Ummaya ibn Khalaf, Ubaiy ibn Khalaf, Waleed ibn Al-Mugheerah og Abu Lahab. Mange af dem blev dræbt ved Badr, og mange blev faktisk dræbt af de selv samme personer, som de havde tortureret tidligere i Makkah. Dette var en opfyldelse af Rasool-Allahs (saaws) du'a: 'O Allah, vær hård imod Mala'...'.

Den Målbevidste Søgen Efter Nusrah - For at Opnå Statslederskabet

En kritisk, men forsømt periode i Muhammads (saaws) liv, er hans indsats for at opnå *Nusrah* (støtte). Denne støtte var en fysisk støtte, for at give Islam mulighed for at blive etableret i landet. Det var en støtte, for at beskytte *da'awa* og tage autoriteten og magten. Denne målbevidste søgen efter autoritet og magt, var ikke for dens egen skyld, men derimod for Islams skyld; for at gøre den dominerende.

Seerah bøgerne viser, at Muhammad (saaws) forsøgte denne aktivitet i næsten fem år, forud for endelig at opnå den Islamiske Stat i Madinah. Hans dialog og kamp med stammer, viser at dette var den eneste vej for at etablere autoritet til Islam og de sidste delikate skridt, før en Islamisk Stat kunne blive realiseret.

Quraish

Allahs Sendebud (saaws) havde ved mange lejligheder, søgt støtten fra Quraish. Hans *da'awa* havde startet i Makkah og dens endelige mål var oprettelsen af en Islamisk autoritet i Makkah. Dette var noget Quraish var bevidste om. I de sidste dage før hans død, henvendte Quraish sig til Abu Talib med henblik på at nå en forhandlingsaftale som et resultat af presset fra Muslimernes *da'awa* aktiviteter. En delegation bestående af 25 hovedpersoner fra Quraishs ledelse, som inkluderede Abu Jahl ibn Hisham, Abu Sufyan ibn Harb og 'Utbah ibn Rabi'ah, kom med store forhåbninger om at nå et kompromis.

Abu Talib hidkaldte Sendebudet (saaws), "Her er de mest ansete fra dit folk. De har foreslået et møde for at nedfælde en politik, bestående af gensidige indrømmelser og fredelig sameksistens." Hans (saaws) svar var klart og tydeligt, "**Der er en sætning, som vil give jer (Quraish) herredømmet over arabere og ikke-arabere.**" Abu Jahl blev nysgerrig og svarede, "Hvad er det for en sætning? Jeg sværger ved din far, at vi vil give dig ikke én, men ti af den slags sætninger!" Han (saaws) svarede, "**Sig: la ilaha ill Allah, og I vil få succes,**" hvortil Quraish hånende klaskede deres hænder sammen, og gik.

'Utbah ibn Rabi'ah (Hinds far og Abu Sufyans svigerfar), som var en af Quraishs øverste ledere, vendte tilbage til sit folk uden illusioner om meningen med Sendebudets kald. Han henvendte sig til sit folk og sagde, "Jeg hørte ord af enorm betydning... O folk, tag imod min advarsel - forlad denne mand. Hvis arabere (dvs. andre end Quraish) gør det af med ham, så vil I være fritaget for ballade. Men hvis han får succes, og sejrer over de andre, så vil hans domæne være jeres, og hans magt vil være jeres og I vil være blandt de mest heldige folk."

Formålet med Allahs Sendebuds (saaws) mission var blevet tydelig for alle; dette kald til *la ilaha ill Allah* var for at opnå autoritet og magt til Islams *Deen*. Dette var grundlaget hvormed Quraish kunne have domineret de andre arabere og ikke-arabere. Dette blev forstået tydeligt af hans (saaws) fjender på det tidspunkt, lederne af Quraish.

Bani Thaqif

Trods flere års *da'awa* af Muhammads (saaws) Parti forblev det politiske klima i Makkah fjendtligt. Som diskussionen ovenfor viser, så var lederne af Quraish vedholdende uvillige til at acceptere Profetens (saaws) kald og det lod til at Islams *da'awa* havde ramt en mur. Tilstanden forværredes yderligere i det der er blevet kendt som Sorgens år, Budskabets tiende år. Først døde hans (saaws) onkel, Abu Talib, og i løbet af tre dage, så døde Sendebudets (saaws) kone, Khadijah (ra). Med Abu Talibs død forsvandt den beskyttelse, som Profeten (saaws) var blevet tilbudt i et behårdt politisk klima.

Profeten (saaws) fortsatte sine aktiviteter, og ekspanderede sit kald udover Makkahs omkringliggende distrikter, og Quraishs autoritet. Muhammad (saaws) indledte en lang rejse til byen Taif, 112 kilometer øst for Makkah, for at møde Banu Thaqif. Han (saaws) drog hen til en gruppe mænd, bestående af denne stammes noble ledere. Han (saaws) inviterede dem til Islams *Deen*, og opfordrede dem til at beskytte hans sag imod hans eget folk fra Quraish. Men deres svar var hånefuldt. En af deres ledere sagde, "Hvis Allah har sendt dig, så vil jeg rive beklædningen af *ka'baen*." En anden sagde, "Kunne Allah ikke finde en anden end dig at sende?", og en tredje sagde, "Ved Allah, jeg skal aldrig sige et eneste ord til dig, for hvis du er et Sendebud fra Allah, som du siger, så er du for vigtig til at jeg kan svare dig, og hvis du lyver overfor Allah, så er det ikke korrekt for mig at tale med dig!" De sendte endda deres bøller ud for at jage ham (saaws) væk. Et slæng blev sluppet løs på ham (saaws); de kastede sten på ham, hvilket fik ham (saaws) til at bløde til sådan en grad, at hans (saaws) fødder sad fast til hans (saaws) sandaler.

Profeten (saaws) var ikke påvirket af modtagelsen i Taif. Han genindtrådte Makkah under Al-Mutim ibn 'Adis beskyttelse. Han (saaws) gik endda hen til Abu Jahl, og sagde stolt, **"O Abi Jahl, et skæbnesvangert slag vil ramme dig så du vil grine lidt og græde meget, og hvad angår jer Mala' Quraish, ved Allah, der vil ikke gå lang tid før I uvilligt vil indtræde det I hader."** Det er tydeligt, at han (saaws) var fast besluttet på at etablere den Islamiske autoritet, med eller uden lydighed fra Quraish.

Profetens (saaws) fætter, 'Ali (ra) beretter at, "Da Allah befalede Sit Sendebud (saaws) til at præsentere sig selv for de arabiske stammer, så gik han ud til Mina (et bjerg), ledsaget af mig selv og Abu Bakr (ra), hvor vi kom til en forsamling af arabiske stammer."

Denne aktivitet, at søge støtte (*Nusrah*) fra stammer, var tydeligvis baseret på *wahi* (åbenbaring), som antydtes af 'Alis (ra) udtalelse. Profeten (saaws) ville præsentere sig selv for stammer under Hajj sæsonen, og han ville endda introducere sig selv for hovedfigurer fra bestemte stammer, og sige, **"Er der nogen, som kan tage mig med til hans folk, fordi Quraish forhindrer mig i at sprede min Herres budskab."** Tufail ibn Amr ad-Dausi, var en af disse personer.

Bani Shayban b. Tha'labah

Allahs Sendebud (saaws) blev taget med til Bani Shayban ibn Tha'labah. Abu Bakr (ra), som medfulgte ham i disse diskussioner, og var velbevidst om stammernes slægt, anbefalede dem til Profeten (saaws) med hensyn til deres egnethed og sagde, "Må mine forældre blive ofret for din skyld! Ingen udover dem er mere ærværdige end denne stamme." Dialogen mellem Abu Bakr (ra) og en af deres ledere, Mafruq, er meget fortællende. Abu Bakr (ra) spurgte Mafruq, "Hvor mange er I?" Mafruq svarede, "Vi er et tusind mennesker, og et tusind er ikke noget lille antal." Abu Bakr (ra) fortsatte, "Hvad med selve Mana (magten/forsvaret) iblandt jer?" Mafruq svarede, "Vi kæmper altid, for alle nationer er pålagt at kæmpe." Abu Bakr (ra) spurgte endvidere, "Hvad med resultatet af kampene mellem jer og jeres fjender?" Mafruq svarede, "Når vi kæmper, er vi i en af vores raserianfald og kampen intensiveres. Vi foretrækker vores heste frem for vores børn, og vi foretrækker våben frem for at malke dyr. Hvad sejren angår, så er den fra Allah."

Da han (saaws) hørte denne samtale og deres egnethed til at give ham støtte, så inviterede Profeten (saaws) omgående stammen til Islam, **"Jeg kalder jer til at bevidne, at der ikke er nogen anden Gud end Allah, at Jeg er Hans Sendebud, og at I huser mig og beskytter mig, indtil Jeg udfører den pligt, som er mig pålagt af Allah."**

Mafruq stillede spørgsmålet, "Hvad forkynder du, min bror?", hvortil Sendebudet (saaws) reciterede vers fra *Surah Al-An'am*. Mafruq sagde, "Fortæl mig noget mere om din forkyndelse,

O min bror fra Quraish! Ved Allah, denne tale er ikke fra nogen, som bor på denne jord. Hvis det var, så ville vi anerkende dem.

Sendebudet (saaws) reciterede:

"Allah beordrer til retfærdighed og det at gøre gode gerninger. Og at give hjælp til familie og slægtninge. Allah forbyder onde gerninger, (Al-Munkar) og rebelske gerninger. Han advarer jer, så I kan tænke jer om." [MOQ An-Nahl:90]

Diskussionen udvidede sig og indbefattede nu deres religiøse leder, Hani ibn Qabisah, og deres krigskommandør, Muthana ibn Haritha. Men den efterfølgende diskussion viste, at til trods for deres mange kvaliteter, så var de alligevel ikke egnede til at give støtte. Muthana forklarede til Allahs Sendebud (saaws), "Vi har en traktat med Kisra (Kejseren af Persien), hvorfor vi bor her (mellem dalene, Yamamah og Samawah). Ifølge traktaten har vi ikke lov til at oprette nogen ny bevægelse eller give asyl til en sådan person, som starter en ny bevægelse. Det er muligt din mission er noget, som Kejseren ikke vil kunne lide... Hvis du behøver vores hjælp (og husly) i Arabien, så er vi klar til det."

Profeten (saaws) afviste deres tilbud, idet han efterspurgte en uforbeholden støtte, **"Jeg synes I virker meget villige til at besvare mig... Kun en person, som er beskyttet fra alle sider, støtter Allahs Deen."** Han (saaws) greb Abu Bakrs (ra) hånd, rejste sig og forlod forsamlingen.

Hans (saaws) afvisning af Bani Shaiban ibn Thalabah afslører, at Profeten (saaws) ikke kun søgte beskyttelse fra angreb, for denne stamme var villig til at beskytte ham (saaws) fra Quraish. Det drejede sig om at søge støtte fra folk som var i stand til at give beskyttelse fra alle sider. Dette indikerer også hvordan han (saaws) havde en global vision og planer om dominans over alle andre levemåder (*adyan*), endda med ambitioner angående det mægtige persiske imperium på det tidspunkt.

Bani Amr b. Sa'asa

Bani Amr ibn Sa'asa blev anmodet om at anerkende denne *Deen* og give beskyttelse til Islam. En af deres mænd, Baiharah ibn Firaz, erklærede, "Ved Allah, hvis Jeg kunne tage denne unge mand fra Quraish, så ville Jeg kunne indtage alle araberne." Han forhørte sig hos Sendebudet (saaws), "Tror du, hvis vi følger dig og Allah giver dig sejr over dine modstandere, at vi kan få styret efter dig?" Profeten (saaws) svarede, **"Styret tilhører Allah, som anbringer det, hvor Han vil."** Baiharah svarede, "Skal vi udsætte vores nakker for araberne, i dit forsvar, og når du så er sejrrig, så vil styret gå til nogle andre! Vi har ikke brug for din *Deen!*"

Med dette nægtede de at støtte Profeten (saaws) og vendte ham ryggen.

Svaret fra Baiharah er meget røbende, for det viser at Profetens (saaws) fremgangsmåde ikke kun var for at bringe stammen til Islam, men for at de skulle give fysisk beskyttelse til ham (saaws) og hans (saaws) *Deen*. De forstod meget klart, at dette kald var en udfordring til hele den arabiske levemåde, men ønskede, at den politiske autoritet skulle overdrages til dem, efter Sendebudets (saaws) død.

Bani Bakr b. Wail

Profeten (saaws) førte ligeledes en diskussion med Bakr ibn Wail. Han (saaws) spurgte dem, **"Hvor mange er der af jer? Hvordan er jeres Mana (forsvar)?"** De svarede, at de ikke

havde nogen magt, og ikke kunne give nogen beskyttelse, fordi de boede ved siden af perserne, og havde ikke tilladelse til at indgå forhandlinger, som kunne underminere det.

Bani Hanifah

Ka'b ibn Malik rapporterede, at Profeten (saaws) tog til Bani Hanifah, for at tilbyde dem Islam, og søge støtte. Men han beretter, at deres reaktion var den værste af alle stammernes reaktioner.

Bani Kinda

Ibn Shihab Az-Zuhri beretter, at Profeten gik til Kindas telte, hvor der var en Shaikh, som blev kaldt Mulaih. Han (saaws) inviterede ham til at komme til Allah (swt), og introducerede sig selv for dem, men de afslog.

Bani Kalb

Ibn 'Abdullah ibn Hussain beretter, at Profeten (saaws) tog til Kindas telte hvor han mødte en klan, som blev kaldt Bani 'Abdullah, som han inviterede med samme budskab, **"O Bani 'Abdullah, Allah har visselig givet jeres far et nobelt navn."** Men ligesom andre før dem, så afviste de også Budskabet, og nægtede at give ham (saaws) støtte.

Ansøgningen om erhvervelsen af støtte, fortsatte. *Seerah* historikere har godtgjort dette meget mere detaljeret. Visse kilder siger, at Profeten (saaws) henvendte sig til ikke mindre end fyrre stammer, med samme formål og betingelser, som er blevet klargjort ovenfor. Nogle af disse stammer var Bani Fazarah, Bani Sulaim, Bani 'Abd ibn Hawazin, Bani Ghassan, Bani Murrah, Bani Abs, Bani Harith og Bani Udrah.

Men sejren skulle komme fra et andet sted, og en anden folkegruppe.

Formålet med Nusrah

Som disse veldokumenterede hændelser viser, så var formålet med Nusrah ikke kun beskyttelse til Profeten (saaws) alene. Hvis det havde været tilfældet, så kunne han (saaws) have emigreret sammen med mange af *Sahabah* (ra) i de tidlige år, til Abessinien, hvor An-Najashi (deres leder) gav asyl. Egentlig kunne han (saaws) have fortsat sin *da'awa* i Makkah, efter Taif episoden, under Al-Mutim ibn 'Adis beskyttelse, som sværgede at bære våben, for at beskytte Profeten (saaws). Profeten (saaws) kunne have taget imod tilbudet fra Muthana, krigskommandøren fra Bani Shaiban ibn Thalabah, som udtrykkeligt tilbød ham støtte og ly fra sit folk i Arabien, da de på det tidspunkt var den eneste trussel.

Formålet var, at søge støtte til beskyttelse af hans (saaws) liv, men også for at tage magten og autoriteten. Det var gennem dette, at Islam kunne blive etableret i landet. Uden autoritet kunne Islam ikke blive etableret i landet, og vil heller aldrig kunne blive etableret nu. Dette blev forstået klart af dem, som Profeten (saaws) henvendte sig til. Baiharah, fra Bani Amr ibn Sa'asa, vidste dette. Hvorfor ville han ellers konstatere, at med denne mand (Muhammad) ville han kunne spise alle araberne (dvs. få dominans over dem). Derfor rådede 'Utbah ibn Rabi'ah sit folk til at undgå konfrontationer med Profeten, og høste belønningerne fra hans domæne og magt hvis Sendebudet (saaws) var succesrig. Skønt deres nysgerrighed var blevet vækket af løftet om, at regere over alle arabere og ikke-arabere, så kunne Quraish ikke give støtte fordi den var forbundet til betingelsen om at erklære Shahadah.

De lektioner, Muslimer i dag skal lære er at denne fase i *Seerah*, at søge støtte for at tage magten, er den eneste måde, hvorpå man kan opnå en stat i dag. Sendebudet (saaws) brugte

fem år på at søge *Nusrah*; han lod sig endda ydmyge, som var tilfældet i Taif, til trods for det faktum, at dette er blevet gjort til *Haram*. Dette indikerer uden tvivl, at denne aktivitet er *fard*.

Nusrah skulle komme fra Bani Aws og Khazraj, som overdrog Madinah til Muslimerne, den første Islamiske Stats centrum, og en ny periode i menneskehedens æra.

Hijrahs Politiske Betydning

Muslimer verden over anser Muhammad (saaws)'s hijrah for at være ekstremt vigtig. Denne vigtighed strækker sig langt udover de trængsler Sendebudet (saaws) gik igennem under denne rejse. At fokusere på rejsens fine detaljer på bekostning af rejsens formål, er en skrækkelig fejltagelse vi skal undgå.

Konsolidering af Støtten fra Al-'Aws og Al-Khazraj

For at forstå hijrahs betydning, så skal man forstå hvor relevant, det at søge nusrah er. Som nævnt tidligere, så var dette en støtte til at få autoritet og magt. Det var i denne fase af da'awa, at Allahs Sendebud (saaws) skulle møde stammerne, Aws og Khazraj. Deres diskussioner, som kulminerede i Krigsløftet, skulle blive en forløber til Sendebudets (saaws) endelige udvandring.

Fire år i træk, mødtes Allahs Sendebud (saaws) med gesandter fra Bani Aws og Bani Khazraj, forud for sin endelige udvandring. I Budskabets tiende år kom gesandter fra Bani Aws til Makkah, for at søge allierede til den kommende Bu'ath Kamp. Sendebudet, som havde hørt om deres hensigter, henvendte sig til dem, "**Lad mig tilbyde jer noget bedre end det, I er kommet for... jeg kalder jer til Allahs Deen.**" En ung mand i den udsendte gruppe, som viste ivrighed, bemærkede at dette var manden jøderne havde forudsagt ville komme, og om de ikke skulle tage imod dette tilbud. Men en af de ældre, som sagde at det ikke var det, de var kommet for at søge, gjorde ham tavs.

Profeten (saaws) mødtes det følgende år med en anden delegation, bestående af seks mænd fra Al-Aws og tre fra Al-Khazraj. Delegationen omfavnede Islam, som et resultat af deres diskussion. Sendebudet (saaws) tilbød at tage med dem tilbage til Yathrib på det tidspunkt. Men de bad om noget tid og sagde, "Vores folk har fjendskab imellem sig. Lad os kalde dem til Islam; hvis de anerkender dig, vil du være den stærkeste og mægtigste."

Det næste år returnerede ni mænd fra Al-Khazraj og tre fra Al-Aws, for at give Profeten (saaws) Islams Bai'ah (eller Bai'at un-Nisaa). De erklærede, at de ikke ville sætte noget ved siden af Allah (swt), ej heller dræbe deres afkom eller bagtale deres naboer, og ikke være ulydige overfor Sendebudet (saaws) i det som var rigtigt. Efter deres afgang sendte Sendebudet (saaws) Mus'ab ibn Umair (ra) for at kultivere og forberede Yathribs befolkning med Islams tanker og idéer.

Det var i det følgende år, at treoghalvfjerds mænd og to kvinder, kom fra Yathrib til Makkah for at deltage i et ekstraordinært møde. De mødte Profeten (saaws) ved Al-'Aqabah, sent om aftenen i al hemmelighed; før Hajj på de dage man kalder Tashreeq. Kun Muhammad (saaws) og hans onkel Al-'Abbas (ra) var kommet for at møde denne delegation. De gjorde meget for at holde mødet hemmeligt. Deltagere blev fortalt, at hvis nogen glemte om mødet, så skulle de ikke mindes om det, og hvis nogen sov, at de så ikke skulle vækkes. Al-'Abbas talte til delegationen, "O Bani Khazraj (både Al-Aws og Al-Khazraj)... hvis I mener I er i stand til at ære jeres engagement og forsvare ham, så udfør den opgave I har påtaget jer. Hvis I har

tænkt jer at forlade ham og overgive ham efter at han er kommet til jer, så forlad ham nu, for han er hyldet af sit folk og sikker i sit land."

Allahs Sendebud (saaws) talte også under mødet, **"Jeg vil indgå en lydighedskontrakt med jer på den betingelse, at I beskytter mig, som I beskytter jeres kvinder og børn."** Så tog Al-Bara' Sendebudets (saaws) hånd og sagde, "Ved Allah, vi vil beskytte dig som vi beskytter vores kvinder. Forvalt lydighedsløftet for os, O Allahs Sendebud, for vi er krigere og mænd med jakker af søm. Vi har arvet det fra generation til generation." Delegationen spurgte yderligere, "Hvis du får succes med din mission, vil du så forlade os?" Idet han var forsikret om deres engagement, så erklærede Profeten (saaws), **"Jeg vil føre krig med hvem end I fører krig, og erklære fred med hvem end I erklærer fred. Mit blod er jeres blod, og min pagt er jeres pagt."** Det berettes, at Sendebudet (saaws) anmodede om tolv repræsentanter, som skulle give ham (saaws) lydighedsløftet på alles vegne.

Hermed blev Krigsløftet gennemført; det var et statskup i alle henseender. Magtens mæglere i Madinahs samfund havde svoret at bekæmpe verdens røde og sorte, for at beskytte denne Deen og dermed muliggøre dens oprettelse i deres land. De havde holdt dette hemmeligt fra andre elementer i Madinah, som kunne udsætte en sådan pagt for fare. Quraish var ubevidste om dette møde, og 'Abdullah ibn Ubaiy ibn Salul ligeledes. Han afventede sin kroning som konge af Yathrib. Det var Allahs Sendebud (saaws) som nu var det faktiske Statsoverhoved. Alt hvad der manglede, var hans udvandring til Yathrib, som nu skulle navngives Madinah - Profetens By.

Snigmordsattentat

Lige siden afslutningen på det andet løfte ved 'Aqabah, var scenen sat til Muhammads (saaws) afgang fra Makkah til Dar al-Islam (Islams domæne). Hans (saaws) Sahabah var ankommet i små grupper, ofte i hemmelighed, af frygt for at blive taget til fange af Quraish.

Quraish, som altid var på vagt overfor Muhammad (saaws), var bekymret for hans planer. Deres frygt forvandlede sig til desperat handling. Deres ledere mødtes ved Dar an-Nadwa, og enedes om et komplot for at snigmyrde Sendebudet (saaws). Et snigmord er et mord baseret på politiske motiver. Hvilket større snigmord er der end af den, som kom med et politisk kald, der ville forvandle hele verden.

Bekymret for anklager fra hans stamme, Banu Hashim, så lagde de en plan hvormed de unge fra hver eneste af de andre stammer, samtidig ville angribe Profeten (saaws) mens han sov. Deres komplot fejlede idet Profeten (saaws) blev informeret via Wahi (åbenbaring) om deres onde hensigter, og fik 'Ali (ra) til at sove i hans seng den nat. Snigmorderne ventede på at storme Profetens (saaws) bolig, da de fik nys om Profetens (saaws) afgang. Denne nyhed spredtes hurtigt gennem Makkah og skabte tumult i byen.

Sendebudet (saaws) blev beordret af Allah (swt) til at udføre Hijrah. Han (saaws) tog rejsen med Abu Bakr (ra). Idet de var nervøse for at Quraish skulle fange dem under deres rejse, så tog de en rute syd for Makkah og da de var forbi udkanten af byen, så fortsatte de en nordlig rejse.

Quraish blev rasende da de opdagede Muhammad (saaws) var taget ud af byen. De trak 'Ali (ra) hen til Ka'abah og tæskede ham brutalt og fastholdt ham der i håb om at få information om, hvor Sendebudet (saaws) befandt sig. De tog til Asma bint Abi Bakrs (ra) hus, hvor Abu Jahl gav hende en lussing, i frustration over flugten.

Quraish lagde en dusør på Sendebudet (saaws) og Abu Bakrs (ra) liv - et hundrede kameler for den ene af dem eller begge to, død eller levende. Dusørjægeren Suraiqa blev opsøgt, så

han kunne påtage sig denne udfordring. Han reporterer, at han var få meter fra at fange Profeten (saaws) på sin hest, men hver eneste gang så sank hans egen hest ned i ørkensandet med knæene først. Da han indså dette var en advarsel fra Allah (swt), så tog han hen til Sendebudet (saaws) og bad om tilgivelse.

Selve Hijrah var ikke en flugt fra forfølgelse. Profeten (saaws) havde udholdt hårde angreb fra Quraish, lige siden de tidlige år med Islam. Al 'Abbas (ra) havde sagt, i sin henvendelse ved 'Krigsløftet', at han (saaws) var beskyttet i Makkah. Dette var ikke en flugt fra forfølgelse. Det var en kommende Statsleders udvandring til et land, han skulle styre. Quraish, som indså farerne ved dette, gjorde alt hvad de kunne for at stoppe hans (saaws) udvandring.

Indtræden i Madinah

De dokumenterede beretninger fra Seerah viser, at mens Sendebudet (saaws) og Abu Bakr (ra) nærmede sig Madinahs udkant, så var der to hundrede krigere, som var klædt i leopardskind og bar våben. Det faktiske Statsoverhoved var ankommet. Han skulle nu ses af alle og enhver.

Anas ibn Malik beretter: "Jeg bevægede mig blandt unge mænd, som råbte, Muhammad (saaws) er kommet!" og jeg bevægede mig frem, men kunne stadig ikke se noget. Men så kom Allahs Sendebud (saaws) endelig, ledsaget af Abu Bakr (ra). De havde skjult sig i en ruin inde i Madinah, og havde så sendt en beduin ud, for at bede Ansar om at lade dem indtræde byen. Derpå gik omkring fem hundrede af Ansar ud for at byde dem velkommen, "Kom ind; Du er i sikkerhed og du vil blive adlydt."

Jøderne i Madinah, som havde haft det afgørende ord i varetagelsen af Yathrib, indså at dette var en forud planlagt affære. Sendebudet (saaws) havde taget autoriteten uden at give sine fjender en chance til at gøre noget imod ham. Magtens mæglere fra Al-Aws og Al-Khazraj havde sværget at støtte dette statskup med magt. Det reporteres af Ibn Hisham, at 'Abdullah ibn Ubaiy ibn Salul gik til Quraish og sagde, at hans folk aldrig før havde taget sådan en beslutning uden at rådføre sig med ham. Hans ambitioner var blevet knust og han var nu uvæsentlig.

Etablering af Islam som Levemåde

En almindelig misforståelse Muslimer har, med hensyn til denne Deen, er vedrørende hvordan man efterlever Islam, som en levemåde. Folk fortolker dette fejlagtigt til, at man kun praktiserer de individuelle Islamiske pligter, til trods for, at samfundet og den stat de lever i, er uislamisk. At efterleve en Islamisk levemåde, omfatter meget mere end dette. Praktisering af Shari'ah-lovene er obligatorisk i alle livets aspekter, om end det er handel, politik, ægteskab eller uddannelse. En Stat er essentiel for implementeringen af disse Shari'ah love.

Profetens (saaws) Sunnah i Madinah viser, hvordan man efterlever Islam som en levemåde. Ved at læse dette, og drage en parallel med vores situation i dag, så vil man ikke være i tvivl om, at vi som en Ummah, ikke efterlever Islam som en levemåde.

Konsolidering af Autoriteten

Sendebudet (saaws) havde været det faktiske Statsoverhoved, siden det andet løfte ved Al-'Aqabah. I de tidlige dage efter hans ankomst i Madinah så påtog han (saaws) sig at formalisere dette i dokumentarisk form. Dokumentet (as-Sahifah) med 47 klausuler, var en egentlig konstitution, som omhandlede Madinahs samfundsaffærer. Det dækkede varetagelsen af Emigranterne (Al-Muhajireen) og Støtterne (Al-Ansar), og indeholdt en aftale med Jøderne med hensyn til deres religion og deres ejendom. Deres gensidige forpligtelser var også beskrevet heri.

Han (saaws) begyndte dokumentet på følgende måde, **"Dette er et dokument fra Profeten Muhammad, som behandler forholdet mellem Muslimerne fra Quraish og Yathrib, og dem som fulgte dem, og sluttede sig til dem, og kæmpede ved deres side. De er én Ummah, foruden alle andre folk."**

Derefter nævnte han (saaws), hvad forholdet Muslimerne imellem skulle bestå af, og han nævnte også Jøderne i sin tale vedrørende relationerne mellem Muslimerne. Han (saaws) sagde, **"En Muslim skal ikke dræbe en anden Muslim for en vantro skyld, og han skal heller ikke hjælpe en vantro imod en Muslim. Allahs pagt imellem dem er én; de er alle sammen ansvarlige. Muslimer er venner indbyrdes, og andre udefra ekskluderes."**

"De Jøder der følger os, fortjener vores hjælp og lighed. De skal ikke tyranniseres, og deres fjender skal ikke hjælpes. Muslimernes fred er udelelig. Ingen separat fred skal indgås når Muslimer kæmper for Allahs skyld. Betingelserne skal være rimelige for alle." Jøderne, som nævnes i dette dokument, var dem som ønskede at blive borgere i den nye Islamiske Stat; det var ikke henvendt til de jødiske stammer, som levede udenfor Madinahs distrikter. Så enhver Jøde, som ønskede at blive en borger i Staten, nød de samme rettigheder, og modtage den samme behandling, for han ville dermed blive betragtet som en af Ahl adh-Dhimmi (Pagtens Folk).

Hvad angår de jødiske stammer som nævnes i dokumentet, så inkluderede de jøderne fra Banu 'Auf og Jøderne fra Banu An-Najjar. Deres position overfor (vis-a-vis) den Islamiske Stat, var fastlagt af dokumentet. Det var tydeligvis afgjort, at deres forhold med Muslimerne skulle være baseret på den Islamiske lovgivning, at det skulle være underlagt Islams autoritet, og eksisterede for at beskytte Statens interesser.

Nogle af de vigtige punkter, som nævnes i dokumentet var:

- • Jødernes nære venner er ligesom dem selv. Ingen af dem må gå ud, medmindre det sker med Muhammads (saaws) tilladelse.
- • Yathrib skal være et tilflugtssted for dette dokumentes folk.

- • Hvis enhver stridighed eller kontrovers, som kunne skabe uro, skulle opstå, så skal den refereres tilbage til Allah (swt) og Allahs Sendebud (saaws).
- • Quraish og deres allierede skal ikke gives beskyttelse.

Disse punkter kan nemt bakkes op med vers fra Qur'an il-Kareem:

"(De kan lide) at lytte til falskhed, at spise det forbudte. Så hvis de kommer til dig, så styr iblandt dem, eller undgå dem. Hvis du undgår dem, så kan de ikke skade dig det mindste. Og hvis du styrer iblandt dem, så gør det retfærdigt. Sandelig, Allah elsker de retfærdige." [MOQ Al-Maidah:42]

Sendebudets (saaws) dokument fastlagde holdningen overfor de jødiske stammer, som var naboer til Madinah. Det pålagde dem betingelsen, at de ikke måtte gå ud af Madinah uden hans (saaws) tilladelse, dvs. Statens tilladelse. De havde forbud imod at overtræde aftalen med Madinah gennem krig eller ved at hjælpe andre i krig; de havde også forbud imod at hjælpe Quraish og dem som hjalp Quraish, og de var bundet af pagtens betingelser til at referere enhver stridighed, som måtte opstå, vedrørende dokumentets indhold til Allahs Sendebud (saaws).

Jøderne erkendte de bekendtgjorte krav i dokumentet, og alle dem som nævnes i det, underskrev det; de var Banu 'Auf, Banu An-Najjar, Banu Al-Harith, Banu Sa'ida, Banu Jushm, Banu Al-Aws og Banu Thalabah. Banu Quraizah, Banu An-Nadir og Banu Qainuqa' underskrev ikke på det tidspunkt, men gjorde det senere hen, og de underkastede sig alle velvilligt de betingelser, som var nedfældet i dokumentet.

Ved at formulere dette dokument, så fastlagde Allahs Sendebud (saaws) forholdene indenfor den nyligt etablerede Islamiske Stat. Forholdet mellem Staten og de naboliggende jødiske stammer var også veletableret på et tydeligt og specifikt grundlag. Det var dog Islam, som i begge tilfælde skulle være dommer og mægler.

Etablering af en Stabil Samfundsorden

Den Islamiske Stat var ikke en Utopia. Det var en virkelig Stat, hvori folk havde behov at opfylde, og problemer at behandle. Det nye lederskab i Madinah stod overfor nogle hovedemner relateret til den sociale orden. Madinah måtte absorbere en indvandring af emigranter, Al-Muhajireen, som havde forladt deres hjem, rigdom og erhverv, for Allahs (swt) skyld. Madinah var længe blevet styret af stammer. Nu måtte den nye Stat tage sig af jødiske stammer, som førhen havde haft meget at sige, hvad angår Yathribs affærer. Der var også en gruppe af hyklere (Munafiqeen), som var jaloux overfor den nye social-politiske orden, og ventede på muligheder til at underminere Staten.

Allahs Sendebud (saaws) gik i gang med at organisere Muslimernes forhold på basis af den Islamiske 'Aqeedah. Han (saaws) kaldte dem til at forme et broderskab (Muakhah), som skulle have en sanselig effekt på forholdene imellem dem, i deres forretningsanliggender og i livets affærer. Islam lægger stor vægt på, at Muslimer støtter hinanden. Profeten (saaws) sagde, **"Muslimerne, i deres kærlighed, gensidige venlighed, og nære bånd, er ligesom én krop; når en del klager, så reagerer hele kroppen på det med søvnløshed og feber."** [Sahih Muslim]

Han (saaws) sagde også at, **"Ingen af jer har imaan, indtil han ønsker det samme for sin bror, som han ønsker for sig selv."** [Sahih Muslim]

Dette Muakhah (broderskab) inkluderede femogfyrre Muhajireen og femogfyrre Ansar. Det var med denne politik i tankerne, at Sendebudet (saaws) erklærede sit broderskab med 'Ali ibn Abi Talib (ra); hans onkel Hamza (ra) blev bror med sin tjener Zaid (ra), og Abu Bakr (ra) og Kharijah ibn Zaid (ra) blev brødre på lignende facon. Derefter inviterede han (saaws) Muhajireen og Ansar til at forme et tilsvarende broderskab, så 'Umar ibn Al-Khattab (ra) og 'Utbah ibn Malik Al-Khazraji (ra) blev hinandens brødre, ligesom Talhah ibn 'Ubaidullah (ra) og Abu Ayyub Al-Ansari (ra), og 'Abd Ar-Rahman ibn 'Auf (ra) og Sa'd ibn Ar-Rabi'i (ra).

Dette broderskab havde også sine materielle effekt, for Ansar havde været meget generøse overfor deres brødre, emigranterne, hvilket gjorde båndet imellem dem endnu stærkere. Ansar tilbød dem penge og ejendom, og delte alt med dem. De sagde til Profeten (saaws), **"Hvis du vil, så tag vores huse,"** og de handlede og dyrkede jord sammen. Ansar foreslog endda for Profeten (saaws), at de delte deres palmetræer mellem dem selv og Muhajireen, fordi palmetræerne var en indtægtskilde. Handelsmænd fra emigranterne vendte deres hænder mod handel; 'Abd Ar-Rahman ibn 'Auf (ra) plejede at sælge smør og ost, og andre, som havde forretningssans, gjorde det samme. Med hensyn til dem, som ikke gik i gang med handel som erhverv, de begyndte i stedet at beskæftige sig med landbrug, ligesom Abu Bakr (ra) og 'Ali (ra) der dyrkede de jordområder, Ansar havde givet dem. Allahs Sendebud (saaws) sagde, **"Den der ejer et stykke jord, skal dyrke det, eller give det til sine brødre."** Så Muslimerne arbejdede for at tjene til føden.

Der var dog en gruppe på omkring halvfjerds Muslimer, som ingen penge havde, som ikke kunne finde noget arbejde, og som ikke havde noget sted at bo. De var de nødlidende; hverken emigranter eller Ansar. Det var de arabere der ankom til Madinah, som havde omfavnet Islam. Allahs Sendebud (saaws) tog dem under sin vinge og gav dem husly i den overdækkede del af Moskéen, hvor de blev kendt som Ahl As-Suffah. De blev forsørget af de velhavende Muslimer, som Allah (swt) havde givet Rizq i overflod; ydermere modtog de Profetens (saaws) sadaqah-indsamlinger. Ved at gøre det, formåede han (saaws) at stabilisere Muslimernes levevis og fastgøre deres relationer med hinanden på et solidt grundlag. Allahs Sendebud (saaws) grundlagde således samfundet i Madinah på et solidt fundament, som stod i vejen for hedenskab, og som var i stand til at modstå sammensværgelser fra hyklerne og Jøderne.

Etablering af Statens Struktur

Samfundet i Madinah var ikke bare en simpel samling af Muslimer; det havde en vis struktur og sammenhæng. Sendebudet (saaws) oprettede en politisk struktur for at regulere samfundets forhold. De hjalp ham i kørslen af Statens affærer og til at sikre, at Shari'ah-lovene styrede samfundet. For den Muslimske Ummah i dag, er det grundridset for strukturen i en Islamisk Stat.

Statsoverhoved (Imam)

- Allahs Sendebud (saaws) havde været det faktiske statsoverhoved siden de to lydighedsløfter. Dette blev stadfæstet juridisk set, af dokumentet (as-Sahifah). Allahs Sendebud (saaws) regerede både over Muslimer og ikke-muslimer, og han (saaws) varetog deres affærer, fra første dag, han (saaws) indtrådte Madinah. Da den Islamiske Stat blev grundlagt, så gik han (saaws) i gang med at forme et Islamisk samfund, hvori folkets velfærd blev fremplejet på bedste vis. Han (saaws) underskrev traktater med Jøderne, med Banu Dhamrah og Banu Madlaj, agerende i hans kapacitet som statsmand; senere blev der underskrevet traktater med Quraish og med folkene Aila, al-Jarba' og Uzrah.

Assistenter til Imamen

- Allahs Sendebud (saaws) valgte Abu Bakr (ra) og 'Umar (ra) som sine to assistenter. At-Tirmidhi beretter, at Allahs Sendebud (saaws) sagde, **"Mine to ministre, blandt jordens folk, er Abu Bakr og 'Umar."**

Betydningen af sætning "Mine to ministre", er lig med 'mine to assistenter'; det er hvad ordet Wazir (minister) betyder sprogligt på Arabisk. Hvad angår ordet 'minister', som folk refererer til nu, så er dette en vestlig term, som repræsenterer en noget anderledes betydning, dvs. den, som leder et departement, og styrer det. Dette er forskelligt fra det Islamiske styresystems definition. I virkeligheden bliver assistenten, som Allahs Sendebud (saaws) kaldte minister (Wazir), ikke specialist i et bestemt departement ligesom en minister, fordi han er en assistent med regeringsmyndighed, som Khalifaen eller Imamen kan tildele enhver generel opgave; han bør derfor ikke specialisere sig i et enkelt departement.

Kommandøren af de Væbnede Styrker, og de Væbnede Styrker

- Hæren, som var under Amir ul-Jihads forvaltning, var under Allahs Sendebuds (saaws) effektive kontrol. I de kommende år udpegede Allahs Sendebud (saaws) kommandører til at lede visse ekspeditioner; ved en lejlighed udnævnte han (saaws) 'Abdullah ibn Jahsh (ra), som lederen af en rekognosceringsmission til Quraish. Ved en anden lejlighed blev Abu Salma ibn 'Abdil-Asad udnævnt af Allahs Sendebud (saaws) som kommandant for et regiment på et hundrede og halvtreds mand, og han (saaws) gav ham regimentets banner. Dette regiment indeholdte nogle af de bedste Muslimske helte, blandt andre Abu Ubaida ibn Al-Jarrah (ra), Sa'd ibn Abi Waqqas (ra) og Usaid ibn Hudhair (ra).

Wulaa (Gvernører)

- Allahs Sendebud (saaws), i hans rolle som værende politiker og hovedadministrator af den Islamiske Stat, varetog folkets affærer, efterhånden som Staten ekspanderede, ved at udnævne en Wali (guvernør) i enhver sektor, og en 'Amil (administrator) i enhver by for således at hjælpe med problemløsning og sikre en jævn kørsel af samfundet i overensstemmelse med den åbenbaring som han (saaws) modtog. For eksempel udpegede han (saaws) 'Utab ibn Usaid (ra) som Wali over Makkah, kort tid efter dens erobring, og så snart Badhan ibn Sasan (ra) omfavnede Islam, blev han udpeget som Wali af Yemen. Mu'adh ibn Jabal al-Khazraji (ra) blev udnævnt som Wali over al-Janad, og Khalid ibn Sa'id ibn Al-'As (ra) blev udnævnt som 'Amil over Sana'a. Allahs Sendebud (saaws) udpegede også Zaid ibn Lubaid ibn Tha'labah al-Ansari (ra) som Wali af Hadramawt, Abu Musa al-Ash'ari (ra) som Wali af Zabeed og Aden, og 'Amr ibn Al-'As (ra) som Wali af 'Oman. Derhjemme blev Abu Dujanah (ra) udpeget som Madinahs 'Amil. Profeten (saaws) sendte Amru ibnu Hazm (ra) til Yemen for at bestige posten som almen guvernør med myndighed indenfor regerings- og finansmæssige anliggender, hvilket stod beskrevet i den bog, som Allahs Sendebud (saaws) havde givet ham, og Furwa ibnu Sail (ra) blev udnævnt af Allahs Sendebud (saaws), som administrator ('Amil) over stammerne Murad, Zubaid og Mudhhaj.

Allahs Sendebud (saaws) udnævnte de mest eksemplariske Muslimer til guvernører, som han beordrede til at undervise Islams Deen til dem der tog imod Islam og tage imod Sadaqah fra dem. I de fleste tilfælde betroede han (saaws) såvel opgaven, til områdets Wali, hvad angår indsamling af midlerne, samt beordre dem til at bringe folket de gode nyheder om Islams ankomst, kultivere dem med Qur'an il-Kareem og få dem til at forstå Islams Deen. Han (saaws) instruerede Wali'en til at være venskabelig og medfølelse overfor de sandfærdige, og streng i sin behandling af oprør og uretfærdighed, og forhindre folk i at referere til stammer og klaner, hvis der var agitationer iblandt dem, således at deres reference var til Allah (swt) alene, udelukkende.

Domstole

- Allahs Sendebud (saaws) udpegede dommere til at afgøre folks stridigheder. Han (saaws) udnævnte 'Ali (ra) som dommer over Yemen, og 'Abdullah ibn Naufal (ra) som dommer over Madinah. Han (saaws) udpegede også Mu'adh ibn Jabal (ra), og Abu Musa al-Ash'ari (ra) som dommere, ligeledes i Yemen. Han (saaws) spurgte dem, **"Hvad vil I styre med?"** De svarede, "Hvis vi ikke finder det i Bogen eller i Sunnah, så anvender vi analogi og præciserer en dom." Han (saaws) godkendte metoden. Han (saaws) nøjedes ikke kun med at udnævne

dommere; han (saaws) oprettede også klagenævn (madhalim), som behandlede klager vedrørende dommere og Wali'er i samme grad. Han (saaws) udpegede Rashid ibn 'Abdullah (ra) som Amir for domstole og klagenævn, med myndighed til at overvåge de sager som blev frembragt for disse nævn.

Administration

- Allahs Sendebud (saaws) varetog alle aspekter af folkets affærer. Han udpegede registratorer, som var ligesom ledere af statsdepartementer; 'Ali ibn Abi Talib (ra) var traktatskribent, al-Harith ibn 'Auf (ra) havde ansvaret for Allahs Sendebuds (saaws) officielle stempel, Mu'aiqeeb ibn Abi Fatimah (ra) var krigsbytteminister, Hudhaifah ibn al-Yaman (ra) tog sig af taksering af afgrøder og frugter over hele Hijaz, Zubair ibn al-'Awwam (ra) var minister for Sadaqah, al-Mugheera ibn Shu'bah (ra) fik opgaven at nedskrive alle låneaftaler og transaktioner, og Sharhabeel ibn Hasanah (ra) var blev ansat som skriver af breve, som blev sendt til forskellige konger.

Han (saaws) udnævnte en minister eller direktør for ethvert departement, uanset antallet af departementer. Allahs Sendebud (saaws) sendte 'Abdullah ibn Ruwahah (ra) til Khaibar Jøderne for at vurdere deres afgrøder og frugter og indsamle det forfaldne.

Majlis Ash-Shura (Statsrådet)

- Allahs Sendebud (saaws) oprettede ikke et permanent et i sin levetid, men han konsulterede Muslimerne, når han mente det var passende. Således samlede han (saaws) Muslimerne på Uhud dagen, og konsulterede dem i adskillige andre anledninger. Men udover det at samle Muslimerne for at spørge dem til råds, så hidkaldte han (saaws) også nogle af sine ledsagere regelmæssigt og konsulterede dem; de blev betragtet som ledere; de var Hamza (ra), Abu Bakr (ra), Ja'far (ra), 'Umar ibn Al-Khattab (ra), 'Ali ibn Abi Talib (ra), 'Abdullah ibn Mas'ud (ra), Salman al-Farsi (ra), 'Ammar (ra), Hudhaifah (ra), Abu Dharr (ra), Al-Muqdad (ra) og Bilal (ra). De var ligesom hans (saaws) råd, dvs. Shura Råd, fordi han (saaws) konsulterede dem regelmæssigt.

Ansvarlighed Indenfor Regeringen

- Allahs Sendebud (saaws) checkede guvernører og administratorer og førte kontrol af deres arbejde. Han (saaws) lyttede til reporter om dem. Han fjernede al-'Ala' ibn al-Hadrami, som var 'Amil af Bahrain, fordi en delegation fra 'Abd Qais klagede over ham. Han (saaws) checkede administratorernes indsamlinger og vurderede deres indtægter og udgifter. På et tidspunkt udpegede han (saaws) en mand til at indsamle Zakah og da manden vendte tilbage, så sagde han, "Dette er til dig og dette er blevet givet til mig som en gave." Da han hørte dette så sagde Allahs Sendebud (saaws), **"Hvad er der med manden? Vi udpeger ham til at arbejde på det Allah har betroet os med, og han siger 'dette er til dig og dette er gave jeg har fået'? Vil han blive i sine forældres hus og se om han får en gave? Hvis vi udpeger nogen til at udføre et arbejde og betaler ham for det så vil det han tager udover det være ilde tjent."**

Allahs Sendebud etablerede denne omfattende struktur som muliggjorde en lettere varetagelse af Statens affærer. Denne struktur var altafgørende i etableringen af Islam som en levemåde. Denne strukturtype skal overholdes og adopteres, når den Islamiske Stat genoprettes. Information vedrørende alle disse detaljer om den Islamiske Stats struktur, er blevet transmitteret fra generation til generation, via tawatur (kollektivt vidnesbyrd). Allahs Sendebud (saaws) sad på posten som Statsoverhoved, fra første dag han ankom i Madinah, indtil hans (saaws) død. Abu Bakr (ra) og 'Umar (ra) var hans to assistenter. Sahabah (raa), efter hans (saaws) død, var enige om forpligtelsen, at udpege en Khaleefah til at efterfølge ham; kun som Statsoverhoved, ikke i Budskabet, heller ikke som en Profet, fordi han (saaws) var Profeternes segl.

Iværksættelse af Shari'ah Lovgivningen over Samfundet

Det var de Islamiske love og regler, som prægede livet i Madinah. Allah (swt) åbenbarede i Qur'an il-Kareem:

"[Sig...: "Vores Sibghah (Deen) er] Allahs Sibghah (Al-Islam), og hvilken Sibghah kan være bedre end Allahs? Og Vi er Hans tilbedere." [MOQ Al-Baqarah:138]

Den Åbenbaring fra Allah (swt), som blev åbenbaret til Profeten, transformerede borgernes liv i Madinah fuldstændigt. Åbenbaringen var det grundlag i samfundet, hvorpå handlinger blev bedømt. Ayaat fra Qur'an il-Kareem angående samfunds- og straffelove blev åbenbaret udover dem som vedrørte tilbedelse ('Ibadat). Zakah og faste blev forordnet i det andet år Hijri; Adhan blev også bekendtgjort, og blev fremsagt af Bilal (ra) fem gange om dagen. Khamr (berusende midler) og svinekød blev forbudt, og vers angående hudood blev åbenbaret. Vers om forretningsmæssige forhold blev også åbenbaret, og riba (åger eller renter) blev forbudt.

Hver gang versene blev åbenbaret, så forklarede Profeten (saaws) dem, og beordrede Muslimerne til at overholde dem. Han (saaws) løste deres problemer og stridigheder med hans handlinger, udtalelser og tavshed overfor det som skete foran ham. Hans tale, handling og tavshed er alt sammen Shari'ah kilder, hvilket er fremhævet i verset:

"Og han udtaler sig heller ikke ifølge sine (egne) lyster. Det er ikke andet end åbenbaring, som bliver inspireret til ham." [MOQ An-Najm:3-4]

Straffelove

- Lovgivning i forbindelse med afstraffelse, blev åbenbaret, og håndhævet af Allahs Sendebud (saaws). Imam Ahmad ibn al-Husain ibn 'Ali Abu Bakr al-Baihaqi (ra) berettede i sin Sunan, at Rasool-Allah (saaws) sagde, **"Ingen har retten til at etablere noget fra Hudood uden Statens autoritet."** Love angående frafald og afstraffelse af den utugtige person, blev alt sammen håndhævet af Allahs Sendebud (saaws).

Økonomi

- Muhammad (saaws), i hans rolle som dommer, regulerede markedsvirksomheden. Af Abu Hurairah (ra) reporteres det, at han (saaws) passerede forbi markedet og så nogen sælge mad. Han (saaws) puttede sin hånd på en tallerken med dadler og opdagede at nogle af dadlerne var våde nedenunder. Han (saaws) sagde, **"Hvad er det?"** Manden sagde, **"Noget regn fra himlen O Rasool-Allah."** Muhammad (saaws) sagde, **"Du burde lægge det på toppen (af bunken); den der snyder, er ikke en af os."** Som en dommer demonstrerede han rollen, som beskytter af forbrugerens rettigheder, ved at vejlede (folk) imod bedrag.

Staten indsamlede Zakah på basis af verset:

"Almisser er udelukkende til de fattige, de nødlidende, dem som er ansat til at administrere (midlerne); til dem hvis hjerter (for nyligt) har vist tilbøjelighed (til at omfavne Islam); til slaverne, de gældsbundne, (dem som kæmper) for Allahs skyld, og til den rejsende. Det er en forpligtelse (fareeda) fra Allah. Og Allah er Klog og Vis." [MOQ At-Tauba:60]

Profetens (saaws) praksis var, at han (saaws), Statsoverhovedet, var den som hyrede folk til at indsamle og forbruge Zakah, indenfor de nævnte otte kategorier.

Shari'ah fastsatte en specifik monetær standard for samfundet; den gjorde guld og sølv til grundlaget for monetær udveksling. Sendebudet (saaws) etablerede også love, som skelnede mellem offentlig ejendom og privat ejendom. Han (saaws) sagde at, **"Folket (borgere i den Islamiske Stat) er partnere i tre (ting): Vand, græsgrange og ild (brændstof)."**

Han (saaws) definerede også halal (tilladte) former for ejendom, og forvaltede lovene vedrørende arbejderes rettigheder, hyre og ansættelse.

Sociale Love

- Alkohol blev bandlyst sammen med hasard efter denne åbenbaring,

"O I som har imaan! Berusende midler (khamr), hasard, al-Ansab og al-Azlam (pile til at søge held eller en beslutning), er en afskyelighed; en del af Shaitans værk." [MOQ Al-Maidah:90]

Da de fik det at vide, var Muslimerne nød til at forlade deres indgroet vane, at drikke vin, hvilket de praktiserede i deres individuelle og sociale liv. Det reporteres, at Al-Ansar hældte vin ud i gaderne, mens de sagde: "Vi er holdt op (med at drikke vin) O Herre."

Majoriteten af Shari'ah love til livet, blev åbenbaret i Madinah. Disse var relateret til mu'amalat (transaktioner) og 'ibadat (ritualer). Det, som er blevet nævnt, er kun et eksempel. Det man skal forstå er, at disse guddommelige love blev åbenbaret, så de kunne blive implementeret i samfundet over Muslimer og ikke-muslimer. De var landets love. Profeten (saaws) sikrede sig, at folket blev bevidst om dem. Som Statsoverhoved håndhævede han (saaws) disse over samfundet, og gjorde dem til den målestok, hvormed adfærden i hverdagen blev reguleret. Den politiske struktur han (saaws) grundlagde, var afgørende for varetagelsen af dette.

Det var Muslimerne, gennem deres praktisering af Islam i dette samfund, der efterlevede Islam som en levemåde. Hvis vi sammenligner deres situation med den Muslimske Ummah's situation i dag, så er det umuligt at hævde at vi lever et Islamisk liv, når lovene i vores Islamiske lande ikke er fra Shari'ah, og de politiske strukturer, som håndhæver disse, er baseret på vestlige, demokratiske retningslinier. Derimod er der en udbredelse af ikke-islamiske love og ikke-islamiske strukturer, hvori Muslimer praktiserer visse aspekter af Islam.

Etableringen af en Islamisk Stat, som implementerer Shari'ah lovene totalt, er grundlæggende for at efterleve Islam som en levemåde. Seerah viser, at alt andet end det, ikke er andet end bedrag overfor idéen om, at efterleve den Islamiske levemåde.

Kaldet til Islam

Kaldet til Islam, er en af de vigtigste pligter, der er pålagt den Muslimske Ummah i helhed. Muslimerne er visselig blevet beordret til at muliggøre Islams dominans, så den kan herske enerådende over alle andre adyan (livssystemer). Denne da'awa er ikke et missionærarbejde; det kan heller ikke opnås gennem, at individer handler alene, uden en Statsmekanisme. Sendebudets (saaws) Sunnah i Madinah, demonstrerer den omfattende metode til at opnå dette.

Allah (swt) åbenbarede i Qur'an il-Kareem:

"Det er Ham (Allah), der har sendt Sit Sendebud med Retledningen, og Sandhedens Deen, så den kan dominere over alle andre adyan, selvom Al-Mushrikoon (polyteister, afgudsdyrkere) hader dette." [MOQ At-Tauba:33]

Sendebudet (saaws) sagde i en hadith, fortalt af Thawban: **"Allah trak verdens ender sammen for min skyld. Jeg har set dens østlige og vestlige ender. Min Ummahs dominans vil nå disse ender der er blevet trukket sammen for mig..."** [Sahih Muslim]

Islams Deen kom for at dominere over alle andre levemåder, og faktisk for at dominere over hele verden. Allahs Sendebud (saaws) opfyldte Hans (swt) befaling om at formidle Islam, og bære den til verden på den bedste måde et menneske nogensinde kunne. Hans (saaws) eksempel er meget tydeligt. I modsætning til de første tretten år af hans mission, hvor han som individ inviterede andre individer, og samfundet som leder af en gruppe, så indtraf succesen i udbredelsen af Islam til resten af menneskeheden, især da han kaldte til Islam, fra stat til stat.

Den madinanske fase af hans (saaws) kald, var fra udgangspunktet, karakteriseret af et ønske om, at opnå dominans til den Islamiske Stat. Vi vil erfare, hvordan han (saaws) opnåede dette gennem en sammenhængende serie af handlinger. Disse blev udført af ham (saaws) som værende regenten af den Islamiske Stat. Udsendelse af hære, forhandling af traktater, og at sende diplomater, var alt sammen hovedelementer af Da'awa.

Da Sendebudet (saaws) emigrerede til Madinah, efter tretten års Da'awa i Makkah, så drog han af sted med cirka hundrede Muslimer. Da han (saaws) otte år senere bar Islam tilbage til Makkah, vendte han tilbage med titusinde Muslimer, og så hele byen omfavne Islam. Dette eksempel, hvad angår udbredelse af Islam via Da'awa, diplomati, og Jihad, former derefter grundlaget reelt for kommende Muslimer, at fortsætte vores pligt som er, at bære Islams barmhjertighed til menneskeheden, og for at sætte en stopper for alle former for uretfærdighed.

"Og Vi har kun sendt dig som en barmhjertighed til denne verden (til alle tider)." [MOQ Al-Anbiya:107]

"Og bekæmp dem indtil der ikke er mere undertrykkelse og (enhver form for) tilbedelse er til Allah (Alene). Men hvis de holder inde, så lad der ikke være nogen overtrædelse mod andre end de tyranniske." [MOQ Al-Baqarah:193]

"Og bekæmp dem indtil der ikke er mere Fitnah (hedenskab og polyteisme dvs. tilbedelse af andre end Allah) og Deen (tilbedelsen) er til Allah (Alene) [i hele verden]. Men hvis de holder inde (med at tilbede andre end Allah), så er Allah visselig bevidst om det de gør." [MOQ Al-Anfal:39]

Disse og mange andre ayaat fra Qur'an, leveret til Sendebudet (saaws), hans ledsagere, og alle Muslimer optil nu, og indtil Dommens Dag, indeholder en ordre om at kæmpe, for at bære dette budskab. Dette var den praktiske implementering af Islams systemer over de erobrede folkeslag, som fik dem til at opleve Islams retfærdighed og barmhjertighed, og retlede dem til sandheden.

Selvom ingen kan tvinges til at konvertere, så er brugen af magt, kamp og væbnet konflikt alligevel forpligtende, for at etablere Islams love, enten indtil befolkningen velvilligt omfavner Islam eller indtil de betaler Jizyah - en nominel skat over dem, som har råd til det - og lever som ikke-muslimer i den Islamiske Stat. Der hentydes til dette i følgende beviser:

Ibn 'Umar (ra) berettede, at Allahs Sendebud (saaws) sagde, **"Jeg er blevet beordret (af Allah [swt]) til at bekæmpe folk, indtil de bevidner, at la ilaha ill Allah wa anna Muhammad ur Rasool-Ullah (ingen andre end Allah [swt] besidder retten til at blive tilbedt, og at Muhammad er Allahs Sendebud), opretholder As-Salat (iqamat as-Salat) og betaler Zakah; hvis de gør det, så redder de deres liv og ejendom fra mig, undtagen hvad den Islamiske lov dikterer, og deres regnskab ligger hos Allah."** [Sahih Al-Bukhari, Bind 1, Hadith nr. 24]

"Der er ingen tvang (ikraah) i Deen." [MOQ Al-Baqarah: 256]

"Bekæmp dem, der ikke erklærer imaan på Allah eller den Sidste Dag, og som ikke forbyder det Allah og Hans Sendebud forbyder, og dem blandt Bogens folk (Jøder, Kristne), som ikke anerkender sandhedens Deen (Islam), indtil de betaler Jizyah, og føler sig underkuede (saghirun)." [MOQ At-Tauba:29]

Udenrigspolitikken i Sendebudets (saaws) Stat

Sendebudets (saaws) liv viser til hvilken grad, han (saaws) og hans ledsagere (raa) påtog sig denne forpligtelse. Ibnu Kathir beretter i sin Ghazawat ar Rasool, at han (saaws) kæmpede i nitten slag, og at han (saaws) selv indledte elleve af disse. Dette er udover mange andre slag, som han (saaws) indledte under forskellige kommandørers bemyndigelse.

Den militære kamp, udspredelse og beskyttelse af Islam begyndte i det 1. år Hijri. Sendebudet (saaws) planlagde mindst otte missioner, eller invasioner, før det store slag ved Badr. Han kommanderede selv nogle af disse, og deres formål var skiftevis rekognoscering, opbygning af alliancer, og at true og terrorisere handelskaravaner, som tilhørte fjenden Quraish. *Saif al-Bahr* delingen (Ramadhan 1. dag Hijri) så en forberedelse til kamp, men der forekom ingen kamp. Dette var det samme ved *Batn Rabegh* (Shawwal 1. dag Hijri), og *Saffwan* (Rabi' al-Awwal 2. dag Hijri). Under *Ghazwa al-Abwa'*, den første ekspedition som Sendebudet (saaws) selv ledte, så indgik han (saaws) en ikke-aggressions pagt med stammen Bani Dhamrah. Disse pagter var uvurderlige i perioden optil Badr for at neutralisere potentielt fjendtlige stammer, som kunne alliere sig med Quraish. *Nakhlah* delingen (Rajab 2. dag Hijri) var første gang, hvor Muslimer dræbte deres fjende i praksis, for Allahs (swt) skyld, under 'Abdullah b. Jahsh's (ra) ledelse.

Al-Muhajireen bemandede størstedelen af disse missioner. Deres politiske aktivitet i Makkah havde været hård og barsk, men på det tidspunkt var der ikke givet tilladelse til at kæmpe. Her var deres første forberedelse i årevis, og den var indledt næsten ligeså snart, Allah (swt) havde givet Muslimerne tilladelse til at kæmpe.

Udfra en gennemgang af ovennævnte militære missioner, så tidligt i den lille spæde madinanske Stats historie, så skal man forstå, at Profeten (saaws) ikke trak sig tilbage til en eller anden form for tilflugtssted i Madinah. Han havde søgt Nusrah for at etablere denne Deen. Hans (saaws) handlemåde var fra starten af, både offensiv og provokerende. Quraish

havde domineret Al-Hijaz, hvad angår handel og indflydelse, og at chikanere og angribe deres karavaner, viste et ønske om, at udfordre denne mangeårige dominans.

Alt dette lagde grunden for Badr kampen. Nyheder om en af Quraishs karavaner, som bar på stor rigdom, havde nået Madinah. Da handel var det levebrød, som Quraish beskæftigede sig med, så følte de at deres interesser var truet af de fortsatte provokationer. Året forinden var *Al-Ushairah* invasionen blevet sat i gang af Profeten (saaws), imod en lignende karavane, som kun lige med nød og næppe slap væk. Denne gang søgte Sendebudet (saaws) denne karavane, med omkring tre hundrede mænd.

Dette var en betydelig styrke i forhold til tidligere kampagner. Selvom Quraish, da de modtog nyheden om truslen, sendte en styrke på omkring et tusinde bevæbnede mænd, så blev Profeten (saaws) og Muslimerne ikke afskrækket. Mulighederne var imod Muslimerne, men budskabet var tydeligt, selv før kampen: at Islams hære, for enhver pris, ville udfordre Quraishs dominans. Muslimerne kæmpede velvidende om, at Allah (swt) var Den, som ville bringe sejren.

I Badr kampen var der store eksempler på ønsket, fra Profeten (saaws) og hans ledsagere (raa), om at se Islam i offensiven. Muslimerne var marcheret ud for at møde en handelskaravane. Da de nåede Dafran dalen, hørte de at Quraishs hær var på vej, for at forsvare karavanen. Det var på dette tidspunkt, at Profeten (saaws) konsulterede sine ledsagere (raa) angående næste skridt. Først spurgte han (saaws) *Muhajireen* med hensyn til, at konfrontere Quraish direkte. De sagde empatisk, at de ville støtte ham hvis han besluttede sig for at kæmpe. Derefter spurgte han (saaws) *Ansar*, som også gav empatisk støtte i deres ønske om, at gøre Allahs Sendebud tilfreds gennem deres kamp. Disse reaktioner havde en glædelig påvirkning på Allahs Sendebud (saaws).

Da de indså, at Quraishs hær var deres overlegen, tre til en i antal, advarede Profeten (saaws) sin hær og bad dem om, at styrke deres beslutsomhed. Der var intet forslag om at bakke ud. Som de nærmede sig brøndene ved Badr, opstillede de sig således, at deres fjender var afskåret fra vand.

Åbningsslaget blev slået af Hamzah (ra), som konfronterede Al-Aswad b. 'Abd ul-Asad. Da sidstnævnte forsøgte at skære en cisterne ned, som Muslimerne havde bygget, gav Hamzah (ra) ham et slag som skar hans fod af, hvorefter han (ra) jagede ham og dræbte ham. Dette provokerede 'Utbah b. Rabi'ah, hans bror Shaybah og hans al-Waleed til at træde frem og tage imod udfordringen. De blev hurtigt nedlagt af Hamzah (ra), 'Ali (ra) og 'Ubaydah (ra). Efter dette samlede Profeten (saaws) en håndfuld småsten op og kastede dem mod Quraish og sagde, "**Sikke beskidte ansigter!**" Kampen var begyndt og mange ledere fra Quraish blev dræbt, og Allah (swt) belønnede Muslimerne med deres første og måske mest berømte sejr.

Forholdsregler til Yderligere at Udfordre Quraishs Autoritet i Hijaz

Sejren ved Badr, fik Quraish til at indse alvorligheden af truslen, fra denne nye Islamiske Stat. Deres mareridtagtige scenario var ved at tage form. Forud for Hijrah havde de mærket den øgede trussel, og havde forsøgt, at forhindre Sendebudet (saaws) i at opnå et uafhængigt fodfæste. Deres dominans i regionen blev truet, og deres handelsinteresser var ødelagte. De tog krigen mod Muslimerne til Uhud, og i Al-Ahzab kampen. Men imellem disse mere berømte krige, forsøgte Quraish, Jøderne og andre fjendtligsindede stammer, som Banu Tha'labah og Banu Muharib, at udfordre den Islamiske Stats voksende magt.

Ved Uhud havde Muslimerne overlegenhed i kampen, og Quraish begyndte at trække sig tilbage. En gruppe bueskytter var blevet placeret strategisk, for at beskytte en flanke. Men de forlod denne position i ulydighed, og dette muliggjorde et snedigt modangreb, anført af Khalid b. al-Waleed, som på det tidspunkt stadig var en fjende af Islam. Der var målrettede angreb

på Sendebudet (saaws), og på et tidspunkt frygtede man, at han (saaws) var faldet. Mus'ab b. Umayr (ra) samlede tropperne igen, indtil han fik martyrium. Hamzah (ra) fik også martyrium. Muslimerne havde mistet bæreren af *ar-Raya*, og "Allahs Løve" (Asadullah). Til trods for dette tillod Profeten (saaws) ikke, at Quraish fik overhånd. Den Muslimske hær samlede sig og formåede med Allahs (swt) hjælp, endnu engang at sende fjenden på tilbagetog. Visse beretninger nævner endda, at de jagtede Quraish 13 kilometer væk fra Uhud, til Hamra' al-Asad.

Men effekten fra denne hårde jagt og omgruppering, skulle igen understrege deres dominans, og uvillighed i dette besværlige og måske demoraliserende øjeblik, til at lade initiativet smutte forbi.

Quraish, i deres forøgende frygt for at miste deres dominans, begyndte at lave alliancer med andre stammer, som samlede sig for at bekæmpe Muslimerne i Al-Ahzab kampen. En af deres allierede var den jødiske stamme, Banu Qurayzah, som havde skrevet under på Sahifah konstitutionen i Madinah. Forud for kampen, havde Profeten (saaws) sendt Sa'd b. Muadh (ra), for at få en bekræftelse fra dem om deres støtte. Banu Qurayzah og Banu 'Aws, havde forud for Hijrah, haft gode forhold.

I forberedelserne til kampen iværksatte Profeten (saaws) udgravningen af grøften, som en ny stil i militærstrategi i Hijaz. Han (saaws) sendte også spioner ind i fjendens lejr, og brugte vildledende tricks, for at gøre fjenden nervøs. Allah (swt) sendte snart en sandstorm og Quraish forlod deres lejre, hvormed alliancen faldt fra hinanden.

Efter Al-Ahzab kampen blev Muslimerne indenfor få timer, beordret til at drage ud på en offensiv mission mod Banu Qurayzah, for at tage sig af den bedrageriske stamme, som havde brudt deres traktat med den Islamiske Stat. Den beslutsomme natur af dette viste igen hvordan Profeten (saaws) ikke engang tillod, at en konfederation af fjender modarbejdede ham, og han tog sig af de fjender, som plottede bag hans ryg. Banu Qurayzah blev straffet ved at alle deres mænd blev dræbt, og deres kvinder, børn og rigdom blev taget som bytte; en straf valgt af Allah (swt) og Sa'd b. Muadh (ra). Enhver trussel imod den Islamiske Stats dominans blev ikke tolereret, og den voldsomme afstraffelse af Banu Qurayzah, tjente som en advarsel til enhver, som overvejede at true den Islamiske Stat.

Diplomati og Jihad: Det Tveæggede Sværd til at Udsprede Islams Deen

Der var fortsat såvel militære sammenstød og angreb, som diplomatiske missioner, beordret af Sendebudet (saaws). I løbet af måneden Sha'ban, det 6. år *hijri*, udsendte han (saaws) en deling anført af 'Abd ur-Rahman b. Awf (ra) med instruktioner om, at ægte datteren af kongen af Banu Kalb, hvis de omfavnede Islam, men også at handle ifølge en særlig etikette når de kæmpede, hvis de ikke omfavnede Islam. Dette var Islams dom i alle offensive angreb: at befolkningen først skulle inviteres til Islam, eller til at leve som ikke-muslimske borgere under Islam (*ahl al-dhimmi*), men skulle de afvise begge to, og fortsætte med deres uvidende, hedenske og undertrykkende levemåde, så skulle der anvendes magt for at fjerne hindringer, som dermed gjorde det muligt for Islams retfærdighed, at blive implementeret over dem. En sådan magt er varetaget af strenge Shari'ah regler, som forhindrer angreb på kvinder, børn, de svage, og endda træer. De forhindrede også mishandling af den dræbte, og behandlede krigsfanger retfærdigt.

Brugen af diplomati på en offensiv måde, blev benyttet med enestående effekt, i Hudaibiyya traktaten i det 6. år *hijri*. Quraish var i færd med at planlægge en alliance med Khaybar stammen. Vejledt af åbenbaring, drog Sendebudet (saaws) og sine ledsagere mod Makkah, og forberedte i måneden dhul Qa'ada, at udføre pilgrimsfærd. Han (saaws) tillod, at denne fredelige pilgrimsfærd blev bevidnet af repræsentanter fra forskellige neutrale stammer, som for eksempel Budail b. Warqa fra Al-Khuza'ah, og 'Urwa b. Masud fra Al-Thaqif. Dette

diskrediterede Quraish i deres forsøg på at stoppe Muslimerne, som af disse neutrale observatører, blev anset som pilgrimme, der kun ønskede at udføre 'Umrah. De blev modvilligt tvunget til, at forhandle en traktat.

Profeten (saaws) forhandlede derefter en traktat, som dybest set udgjorde en tidsbegrænset våbenhvile med Quraish, som forhindrede dem i at angribe den Islamiske Stat, eller at alliere sig med andre for at angribe, og som fra det følgende år, tillod Muslimerne at træde ind i Makkah, for at udføre pilgrimsfærden (som dermed ville muliggøre mere *Da'awa*). Traktaten tillod den Islamiske Stat at sikre en grænse, for dermed at iværksætte stabilisering af andre. Den isolerede Khaybar jøderne fra Quraish, og forebyggede en gentagelse af angrebet ved Al-Ahزاب.

Det er en myte, at Hudaibiyya var en eller anden form for kompromis for Muslimerne. Denne traktat forhindrede ikke kun en Quraish-Khaybar alliance, men det var uden tvivl den, som banede vejen for den endelige erobring af Makkah. Denne traktat låste Quraish inde, så de måtte stoppe deres angreb, og tillod Muslimerne, at styrke deres position, med hensyn til andre stammer. Den så også Quraish, indirekte anerkende autoriteten hos den mand, de havde forfulgt, som lederen af en rivalstat, som efterhånden havde fået samme niveau af indflydelse.

Sandelig, på vejen til Makkah, blev Muslimerne mødt med fjendtlighed, fra en hær ledet af Khalid b. Waleed. Da Allahs Sendebud hørte om dette, så sagde han (saaws) følgende: **"Ve over Quraish! Krig har opædt dem. Hvilken skade havde de lidt, hvis de havde ladet mig og resten af araberne gå vores egen vej? Skulle de dræbe mig, så er det som de ønsker, og hvis Allah skulle mig sejren over dem, ville de indtræde Islam i massevis. Hvis de ikke gør det, så vil de kæmpe, så længe de har styrken, så hvad tænker Quraish på? Ved Allah, jeg vil ikke holde inde med kampen for denne sag, Allah har betroet mig med, indtil Han (swt) giver den sejr, eller jeg dør undervejs."**

Det er ret tydeligt, at der fra udgangspunktet i denne famøse traktat, kun var ét formål, nemlig at gøre Islam suveræn, og at denne kamp fortsatte indtil dagen, hvor *Mushrikeen* ville indtræde Islam i rækker.

Denne traktats umiddelbare efterspil så to ting: militære erobringer imod andre fjender, og diplomatiske missioner til mange statsledere.

Femten dage efter Hudaibiyya Traktaten udsendte Profeten (saaws) en hær, for at tage sig af Khaybar jøderne, i et overraskelsesangreb. Hæren på et tusind syvhundrede *Mujahideen* marcherede mod Khaybar, og 'Ali b. Abi Talib (ra) blev æret med, at bære Islams banner. Bukhari beretter, at 'Ali (ra) sværgede, at han ville bekæmpe fjenden, indtil de omfavnede Islam. Profeten (saaws) svarede ham ved at sige: **"Tag det roligt, og inviter dem til at acceptere Islam, og informer dem om deres pligter overfor Allah. Jeg sværger ved Allah, at hvis bare én af dem skulle blive retledt gennem jeres eksempel, så ville det visselig udveje den bedste kamel."** Hans (saaws) formål viste tydeligt, at bekæmpelsen af dem, var for at se denne Deen få dominans over alle andre adyan, dvs. omfavnelsen af Islam var hovedformålet.

Muslimerne belejrede Khaybar, før de stormede jødernes forter, det ene efter det andet, med magt. Da de sidste forter faldt, tiggede Khaybars jøder om fred, og for deres liv. Denne fred blev givet af Profeten (saaws), og tillod dem at blive i deres land, som var kommet under den Islamiske Stats dominans. De blev endda tildelt halvdelen af de afgrøder, som Khaybar jorden gav, og den anden halvdel blev så statsindtægt. Denne erobring resulterede i, at den jødiske Fadak stamme overgav sig.

Efter erobringen af Khaybar gik Profeten (saaws) i gang med at erobre de stammer i Najd regionen, som også havde allieret sig imod den Islamiske Stat, inklusive Ghatafan stammen. Disse to erobringer og Hudaibiyya traktaten gjorde, så den Islamiske Stat nu var i sikkerhed fra dens værste fjender, og et perfekt klima til at udsprede Islam. Allahs Sendebud (saaws) havde fjernet jødernes autoritet over den Arabiske Halvø, og skulle nu fortsætte med at etablere Islam autoritet.

Dominansen Over Hijaz

Erobringen af Makkah fandt sted i Ramadhan måneden, i det 8. år *Hijri*. Quraish misligholdte deres del af Hudaibiyya traktaten, og dette gjorde det muligt for den Islamiske Stat, som nu var væsentligt mere sikker, og magtfuld nok til at rejse en hær på titusind - at marchere ind i Makkah, og overtage byen med relativ nemhed. Majoriteten af byen indbyggere, selv Islams værste fjender, omfavnede Islam, otte år efter de havde lagt planer, for at snigmyrde Profeten (saaws).

"Når Allahs hjælp, og Erobringen indtræffer. Og du ser folket indtræde Allahs Deen i flokkevis. Så ophøj din Herres Lovprisning, og bed Ham om Tilgivelse. Sandelig! Han er den, som accepterer angeren (tawbah), og som tilgiver." [MOQ An-Nasr:1-3]

Han (swt) fortæller om omfavnelsen af Islam i flokkevis. Metoden hvormed dette indtraf var Hudaibiyyas enestående politiske diplomati, og den ekspanderende Islamiske Stats militære styrke.

Dette markerede et stort skridt i den Islamiske Stats liv. Ved dette stadie lå magtbalancen, som gradvist havde skiftet side i løbet af de foregående år, nu hos den Islamiske Stat. Den var nu blevet den førende magt i Hijaz. Erobringen af Makkah blev øjeblikkeligt efterfulgt, ved at konsolidere dette i Hunain kampen, og endda videre i den Arabiske Halvø.

Udover Al-Hijaz & Udfordringen til Verden

Diplomatiske repræsentanter blev sendt til mange statsledere, for at invitere dem til Islam. Dette var både til mindre stammer, og til den tids supermagter, Romerne og Perserne. Der var også delegationer til Abessiniens Negus (Najjashi); Egyptens stamherre, Muqawqas; Bahraíns guvernør, Mundhir; Yemens guvernør, Haudha; Damaskus' konge, Harith; Omans konge, Jaifer, og hans bror 'Abdal Jalandi.

Implikationerne af en stat-til-stat invitation, kunne ses i visse breve. Til Abessiniens Negus, skrev han (saaws): **"Jeg inviterer dig og dine mænd til Allah, den Glorværdige, den Almægtige."**

Til Muqawqas, skrev han (saaws): **"Hvis du accepterer Islam, vil Allah den Sublime, belønne dig dobbelt. Men hvis du nægter, vil du bære byrden fra alle Kopternes overtrædelse."**

Til Chosroes, skrev han (saaws): **"Accepter Islam som din Deen, så du kan leve i sikkerhed, ellers vil du være ansvarlig for alle Ildtilbedernes (Al-Majoos) synder."**

Til Cæsar, skrev han (saaws): **"... men i tilfælde af du vender din ryg til den, så vil hele din befolknings byrde ligge på dine skuldre."**

Mundhir af Yemen skrev til Profeten (saaws) og sagde at han omfavnede Islam, og at han inviterede sit folk, og at kun nogle af dem accepterede Islam. Profeten skrev et svar, og

afsluttede ved at sige: **"Af Bahrains folk, den som ønsker, at blive ved med deres jødiske eller ildtilbedende levevis, de skal betale Jizyah."**

Til Omans konge, Jaifer, skrev han (saaws): **"Hvis du accepterer Islam, vil du blive ved kommandoen over dit land; men hvis du nægter mit Kald, så skal du huske, at alle dine ejendele er fordærlige. Mine ryttere vil overtage dit land, og mit Profetskab vil tage dominansen over dit kongedømme."**

Disse breve demonstrerer den Islamiske metode for udbredelsen af Islam, og dens formål. Formålet var at invitere alle regenterne, og deres undersåtter til Islam. Men Profeten (saaws) var tilfreds, hvis regenterne accepterede, og hvis undersåtterne endda blev i deres oprindelige Deen og betalte Jizyah. Han (saaws) gør det også klart, at skulle de afvise disse to (muligheder), at landet så ville blive erobret.

Der var regenter, som An-Najjashi (Negus) og Jaifer, som omfavnede Islam, og andre som Cæsar, der nægtede. I disse tilfælde fulgte slag som Mu'tah kampen og senere Tabuk slaget. Fremgangsmåden var klar: diplomati, beslutsomt opbakket af magt.

Udfordringen til Romerne ved Mu'tah var berømt udfra det faktum, at Muslimerne bekæmpede den tids supermagt; på samme udfordrende måde, og imod oddsene på samme måde, som de havde bekæmpet Quraish ved Badr. Dette var en klar hensigtsmæssig udtalelse at deres (Romernes/Quraish) dominans af verden ikke længere skulle fortsætte ubestridt.

Profeten (saaws) begyndte, kort tid efter gesandternes hjemkomst, at overvåge Romernes aktiviteter. Han igangsatte en efterretningsindhentning, og sendte siden hen en hær på tre tusind Mujahideen til ash-Sham. Hæren var forberedt på en offensiv krig, og blev givet strenge instruktioner om, ikke at skade kvinder, børn, eller endda at nedskære træer; dvs. hæren var ikke sendt for at ødelægge, men derimod for at udbrede Islams Deen.

Selv de ekstraordinære odds, på et hundrede tusinde Romerske soldater imod tre tusinde Muslimer, afskrækkede dem ikke fra deres mission. Derimod kæmpede de hårdt, hvormed tre af deres kommandører, Zayd b. Haritha (ra), Ja'far b. Abi Talib (ra) og 'Abdullah b. Ruwahah (ra) fik martyrium. Under den fjerde, Khalid b. Waleed (ra), omgrupperede de sig, og skræmte fjenden i en retræte, og udførte en taktisk tilbagetrækning. Effekten af denne kamp, et så lille antal imod en gigantisk hær, og at sende det store antal i retræte, skabte et famøst rygte om Muslimerne, som kunne udnyttes i fremtiden.

Da Sendebudet (saaws) nogle år senere, havde rejst sin hær for at marchere mod Tabuk, ved grænsen til det Romerske Imperium, havde han (saaws) rejst en kæmpe hær, veludstyret og berygtet for at være frygtløse, og mageløse i (søgen efter at opnå) deres formål. Denne hær, opbakket af hele den Islamiske Stats autoritet, var nok til at sende Romerne i retræte uden kamp. Efter dette blev der sendt budskaber til alle de omkringliggende ledere, om at omfavne Islam, eller møde invasion. Således udbredte Islam sig, efterhånden som folk tog imod disse invitationer, hvormed de materielle hindringer som stod i vejen for, at de kunne acceptere Islam, blev fjernet. Dette forseglede Muslimernes dominans over den Arabiske Halvø.

I den næste fase blev det nødvendigt, at sprede Islam udover disse grænser. Selv Sendebudets (saaws) sidste ordre før han drog sit endelige åndedrag, var at udpege Usamah b. Zayd (ra) som Amir ul-Jihad, imod Romerne. Dette var også Abu Bakrs (ra) første ordre som Khaleefah, da hæren ikke kunne drage ud, uden en regent til at udsende den. Denne hærs funktion var ikke mindre end at fortsætte angrebet mod Rom, og at fortsætte denne søgen efter global dominans.

De retskafne *Khulafaa* fortsatte derefter offensiven uanset grænser, og i alle retninger: mod Persien, Europa og Afrika.

Der er ingen tvivl om, at de madinanske år af Profetens (saaws) mission overdrager en eksplicit metode, for udspredelsen og egentlig, beskyttelsen af Islam. Denne metode ifølge Allahs (swt) ordre, og den Profetiske *Sunnah*, former det eneste udgangspunkt, vi skal efterfølge. Dette er opsummerende, at Islam skal udsprede via den Islamiske Stat; ved invitation til Islam; invitationen til at leve under Islams retfærdighed og betaling af Jizyah; og brugen af militær magt for at fjerne enhver hindring, som måtte forhindre Islam i at styre over landet, og at dens befolkning træder ind i dens fold.

Khulafaa ar-Rashidoun fortsatte denne mission med forrygende succes, og verden så Islam sprede sig vidt om. Men ekspansionen skal fortsætte indtil Profetens (saaws) hadith opfyldes og Islams domæne dækker hele verden: **"Allah samlede verdens endepunkter for min skyld. Jeg har set dens og østlige og vestlige endepunkter. Min Ummahs domæne vil nå de endepunkter, som er blevet samlet for mig, og jeg er blevet lovet de røde og hvide skatte."**

Begivenhederne i Bani Sa'idas Gård

Ved dette kritiske tidspunkt i den Muslimske Ummahs historie, hvor kriser af mange slags har slået rødder, er der et øjeblikkeligt behov for en prioriteringssans. Hvilke spørgsmål skal Muslimerne fokusere på, hvor skal deres bestræbelser dirigeres hen, og allervigtigst, hvad kræver Allah (swt) af os? *Shari'ah* reglerne, udledt fra Islams kilder, kommer med svar til disse spørgsmål. Det er med dette i tankerne, Muslimerne skal fokusere på, og forstå de begivenheder, som fandt sted i de afgørende timer, efter Allahs Sendebuds (saaws) død. Diskussionerne mellem den bedste generations Muslimer, og deres efterfølgende beslutninger, vil besvare mange af de spørgsmål, vi står overfor i dag.

Allahs Sendebuds (saaws) død

Allahs Sendebud (saaws) gik bort mandag, den 12. dag i måneden Rabi al-Awwal. Denne nyhed kom uden tvivl som et chok for hele den Muslimske *Ummah*. Anas (ra) berettede: "Jeg har aldrig bevidnet en bedre eller lysere dag, end den dag Allahs Sendebud (saaws) kom til os. Og jeg har aldrig bevidnet en mere elendig eller mørkere dag, end den dag hvor Allahs Sendebud (saaws) døde."

Efter Allahs Sendebud (saaws) bortgang, var det nødvendigt at behandle det afgørende spørgsmål angående, hvem der skulle være hans (saaws) efterfølger. *Ansar* afholdte et møde med hinanden i Bani Sa'idas *Saqeefah*, for at debattere emnet om hvem der skulle der skulle efterfølge Rasool-Ullah (saaws) i styret. Da de hørte, at der ikke var nogen repræsentation af *Muhajireen*, tog Abu Bakr (ra), 'Umar (ra) og Abu Ubaydah (ra) til mødet, hvor en ophidset debat udviklede sig mellem dem og *Ansar*. *Ansar* sagde, de var en majoritet i Madinah, og at det var med deres støtte, at Islam blev etableret. Abu Bakr (ra) svarede *Al-Ansar* ved at sige, at spørgsmålet om at styre efter Profeten (saaws), og være en leder af nationen, var af afgørende vigtighed, som kunne medføre ulemper, især blandt de Arabere som ikke var vant til lydighed overfor andre end Quraish stammen, som havde rollen som *Sultan* i Makkah. De foretrak valget af en *Khaleefah* fra blandt dem selv.

Muhajireen forsøgte at lukke mødet, før man kunne nå frem til en afgørelse, så sagen kunne overdrages til alle Muslimer. Men en fra *Ansar*, Al-Habbab b. al-Munthir b. al-Jamouh, da han lagde mærke til, at alle og enhver var tilfredse med Abu Bakrs (ra) forslag, og at mødet ville blive hævet uden at der blev erklæret lydighed til en *Khaleefah* fra *Ansar*, rejste sig op og sagde i en tale: "O gruppe af *Ansar*, løs jeres sager med skarpsindighed, fordi folk kommer til jer og ingen ville våge at være uenig med jer. Folk vil kun adoptere jeres holdninger. I er det værdige og velhavende folk. I er majoriteten, og besidder usårlighed, erfaring, mod og kommer andre til undsætning, og folk er altid opmærksomme på jeres handlinger. Bliv ikke uenige så jeres koncepter støder sammen og jeres affærer forfalder. De vil kun tage imod hvad I lige har hørt; en *ameer* fra os (dvs. *Al-Ansar*) og en *ameer* fra jer (*Al-Muhajireen*)."

Det samme øjeblik Al-Habbab afsluttede sin tale, rejste 'Umar b. Al-Khattab (ra) sig op og sagde: "Der kan umuligt være to (ledere) sammen på samme tidspunkt. Ved Allah, Araberne vil ikke acceptere at gøre jer til ledere, mens deres Profet ikke stammer fra jer, men Araberne har intet imod at overdrage deres affærer til dem, som er Profeter, og hvis ledere er fra blandt dem. På denne måde har vi en krystalklar begrundelse, og autoritet imod de Arabere, som måtte bestride dette. Hvem kan disputere med os angående Muhammads autoritet og hans styre, og vi er hans stamme og følgesvende, medmindre det er nogen, som spreder falskhed, forfalder til synd, eller er involveret i en katastrofe."

Da Al-Habbab hørte dette rejste han sig op og sagde: "O gruppe af *Ansar*, kontroller jer selv, og lyt ikke til påstanden fra denne mand og hans ledsagere, da de vil fratage jer jeres del i dette anliggende. Hvis de afviser jeres krav så forvis dem fra disse lande, og håndhæv disse

anliggende over dem, for ved Allah, I har gjort jer mere fortjent i denne sag end dem, da det var ved jeres sværd, at hvem end der accepterede denne Deen, underkastede sig, mens de ikke gjorde det førhen. Vi er dem, som er i stand til at styre og de mest erfarne, og ved Allah hvis I ønsker det, så vil vi tage tilbage hvor vi startede fra."

Da 'Umar (ra) hørte ham, blev han vred og sagde: "Så vil Allah dræbe dig." Al-Habbab svarede, "Men det er dig Han vil dræbe," rækkende efter sit sværd mens han talte, men 'Umar (ra) slog til hans hånd, hvilket fik hans sværd til at falde, og så tog 'Umar (ra) det. I dette afgørende øjeblik blandede Abu Ubaydah b. al-Jarrah (ra) sig i sagen. Efter at have forholdt sig tavs indtil da, rejste han sig op og talte til *Ansar*: "O forsamling af *Ansar*, I var blandt de første til at afgive løfte om sejr og støtte, så vær ikke de første til at ændre og afvige."

Da Al-*Ansar* hørte disse vise ord fra Abu Ubaydah (ra), blev de rørt, deriblandt Bashir b. Sa'd (ra) fra lederne af Al-Khazraj, som rejste sig op og sagde: "Ved Allah, selvom vi havde en afgørende rolle i *Jihad* imod *Mushrikeen*, og blandt de første i denne deen, så var det eneste vi ønskede fra dette, vores Herres tilfredshed, og lydighed til vores Profet, og at få rede på os selv. Så det er ikke vores ønske at blive ved med at vedligeholde dette over folk, og vi ønsker ikke andet af denne verden, for Allah er den, som forsyner denne forsyning til os. Ikke desto mindre, Muhammad er fra Quraish, og hans stamme er mere passende og relevant, og jeg ønsker ikke, at Allah skal se mig disputere med dem i denne sag overhovedet. Så frygt Allah, og vær ikke uenige, eller konkurrer med dem."

Disse ord fra Bashir (ra) var afklaret, og Al-Khazraj blev overtalt af dem. I dette øjeblik tog Abu Bakr (ra) 'Umar (ra) og Abu Ubaydah (ra) ved hånden. Han sad sammen med dem, og han sagde til *Ansar*: "Dette er 'Umar og dette er Abu Ubaydah, I kan erklære jeres lydighed til hvem af dem I ønsker", og han kaldte dem til at holde sammen, og advarede dem imod dissens.

'Umar (ra), som bevidnede den skrøbelige situation, og var bange for uenighed, hævdede hans stemme i sit kald: "Ræk din hånd frem, Abu Bakr". Abu Bakr (ra) rakte sin hånd frem og 'Umar erklærede sin lydighed til ham, med ordene: "Beordrede Profeten ikke, at du, o Abu Bakr, skulle lede Muslimerne i bønnen, så du er Rasool-Allahs *Khaleefah* for os alle. Vi erklærer lydighed til den mest elskede person af Rasool-Allah, blandt os alle." Derefter rakte Abu Ubaydah (ra) sin hånd frem, og erklærede lydighed til Abu Bakr (ra), med ordene: "Du er den bedste for *Al-Muhajireen*, og den eneste anden ledsager i grotten, og Rasool-Allahs *Khaleefah* i bønnen, den bedste af Muslimers *Deen*. Hvem ellers kan foretrækkes frem for dig, eller varetage denne opgave i dit sted?"

Al-Bashir b. Sa'd (ra) skyndte sig, og erklærede sin lydighed til Abu Bakr (ra). Usayd b. Hudhayr (ra), Al-Aws' overhoved, så op på sit folk, som bevidnede hvad Bashir b. Sa'd (ra) havde gjort, og sagde til dem: "Ved Allah, hvis Al-Khazraj skulle blive udpeget bare én gang, så vil de stadig have en forrang overfor jer, og de vil ikke lade jer tage del i den overhovedet, så rejs jer op og erklær jeres lydighed til Abu Bakr." Så rejste Al-Aws sig op og gjorde således. Til sidst skyndte folk sig til, og erklærede deres lydighed til Abu Bakr (ra), indtil Gårdpladsen var fyldt med mennesker.

Lydighedsløftet (*bay'ah*) ved gårdspladsen (*Saqeefah*) var afsluttet, og Allahs Sendebuds (saaws) legeme lå på sit leje ubegravet. Da *bay'ah* var afsluttet, spredte folk sig fra gårdspladsen. Næste dag sad Abu Bakr (ra) i moskéen, og 'Umar (ra) rejste sig og talte til folk, undskyldende for hvad han havde sagt om, at Allahs Sendebud (saaws) ikke døde. Han erklærede sin lydighed til Abu Bakr (ra) og inviterede forsamlingen til at gøre det samme. Det gjorde de alle sammen, og *bay'ah* blev dermed afsluttet; så rejste Abu Bakr (ra) sig op og talte til folk. Det var hans første khutbah i hans kapacitet som *Khalifah*; han sagde: "O folk, Jeg er blevet udpeget af jer som jeres leder, og jeg er ikke den bedste blandt jer, så hvis jeg gør det rigtige så hjælp mig, og hvis jeg gør det forkerte, så ret mig. Sandhed er en betroelse

og løgn er forræderi; den svage iblandt jer i mine øjne er stærk, indtil jeg giver ham sin ret *insha* Allah, og den stærke iblandt jer i mine øjne er svag, indtil jeg tager folks ret fra ham, *insha* Allah. Dem, som forlader *Jihad* for Allahs skyld, så vil Allah kaste ydmygelse over dem. Hvis uhyrligheder (*fahisha*) spredt sig blandt folk, så vil Allah underlægge dem trængsler og prøver. Adlyd mig så længe jeg adlyder Allah og Hans Sendebud. Hvis jeg nogensinde er ulydig overfor Allah og Hans Sendebud, så skal I ikke adlyde mig overhovedet; rejs jer til bøn, må Allah sende Sin nåde over jer.”

Dette er kort, hvordan Abu Bakr (ra) blev udpeget til positionen som *Khalifah*, og derefter givet *bay'ah*. Uenighederne mellem *Ansar* og *Muhajireen* angående *Khalifaen* var fra begge sider altid om *Khalifaens* nominering (kandidatur); ikke om end der skulle være en *Khalifah*. Den første *bay'ah* i *Al-Saqeefah* var den kontraktuelle *bay'ah*, og den anden *bay'ah* i moskéen den næste dag, drejede sig om bekræftelse og adlydelse.

Lærte lektioner fra Bani Sa'ida

Konceptet om *Ijma'a as-Sahabah* demonstreres ved Bani Sa'ida. Islams retslære har gjort Profetens (saaws) ledsageres (raa) indbyrdes *Ijma'a* (enighed), til en bindende lovgivningskilde. I en situation hvor en *hukm* (dom) ikke er tydelig fra de primære lovgivningskilder, dvs. Qur'an il-kareem og *Sunnah*, så tages Sahabahs (raa) konsensus i brug.

I tilfældet med Bani Sa'ida, så var det obligatorisk over den Muslimske *Ummah*, at begrave Profeten (saaws) øjeblikkeligt. Ydermere havde Statens affærer behov for administration og udførsel. Usamah b. Zayds (ra) hær var blevet udsendt, og afventede yderligere ordrer. Trods alle disse presserende spørgsmål, var *Sahabah* (raa) fra *Al-Muhajireen* og *Al-Ansar*, optaget af diskussioner, for at udpege en *Amir* til den Muslimske *Ummah*. De havde viden og evne nok til at sige noget, hvis de mente at der blev udført en *Munkar*. At ingen af dem gjorde det, og at de var optaget i diskussionerne for at udpege en *Khalifah*, viser dette emnes obligatoriske natur. Deres afslutning af denne *bay'ah*, indenfor en tidsperiode på tre dage og to nætter, kendetegner det faktum, at udpegelsen af en *Amir* er altafgørende indenfor denne nævnte periode.

Det er vigtigt at lægge mærke, at de ikke disputerede om end en *Khalifah* skulle udpeges, men derimod hvem det skulle være. *Al-Ansar* havde allerede udvalgt Sa'd b. Ubaydah (ra) som *Khalifah*, forud for *Al-Muhajireens* indtræden i diskussionen. Debatten som fulgte drejede sig om de nomineredes karakterer, og levedygtigheden af en *Khalifah* fra *Al-Ansar*. Abu Bakr (ra) havde fremlagt et afgørende punkt, at Quraish stammerne ville finde det besværligt at acceptere en ikke-Quraishi *Khalifah*. Altså var politiske overvejelser afgørende i valget af Profetens (saaws) efterfølger.

Pragmatisme, gradvished og lignende, var ikke faktorer i denne proces. Mentaliteten om at behandle og løse de vitale spørgsmål, er noget som denne generation af Muslimer besad, og noget som denne nuværende generation af Muslimer, så desperat har brug for. Dommen, som er baseret på *Ijma'a as-Sahabah*, er en lovgivningskilde. Tidsperioden på tre dage og to nætter fremhæver emnets akutte natur. Denne fard, som er *'ala al-kifayah* (kun en del af *Ummah* skal udføre den) per natur, har nu gjort hele *Ummah* ansvarlig, fordi tidsperioden udløb for cirka firs år (omkring 12.500 dage) siden.

Konklusion

"Det er Ham, som har sendt Sit Sendebud med Retledningen og Sandhedens Deen, så den kan sejre over alle andre adyan (ideologier, livssystemer, religioner), selvom idoltilbederne måtte hade det!" [MOQ Tawbah:33]

Abu Hurayrah (ra) rapporterede, at Rasool-Allah (saaws) sagde: **"Profeterne plejede at varetage affærerne for Israels børn. Når en profet døde, blev han efterfulgt af en anden, men der vil ikke være profeter efter mig. Der vil snart være khulafaa' og de vil tælle mange."** De spurgte: 'Hvad beordrer du os til?' Han (saaws) sagde: **"Giv dem jeres lydighedsløfte, den ene efter den anden. Og giv deres ret, for Allah vil sandelig udsperge dem om det Han betroede dem med."**

Rasool-Allah (saaws) var det politiske statsoverhoved. Rasool-Allah (saaws) var fri for fejl i leveringen af kaldet til Islam. Islam var fuldent, og åbenbaringen var bevaret. *Risaalah*, profetskab, endte med Rasool-Allah (saaws), men Islam endte ikke der. Islams lys fortsatte gennem den madinanske models lys, som fortsatte gennem de retskafnes periode.

Som sagt tidligere, et helt samfund modtog den åbenbaring som kom til Rasool-Allah (saaws). Opgaven, at overlevere denne åbenbaring til senere generationer, var det samfunds ansvar. I dag er Qur'an il-kareem kompileret, og *Ahadith* er indsamlet. *Sahabahs* (raa) kommentarer og meninger er blevet bibeholdt. Beskrivelser af hvordan de regerede, og hvordan de løste problemer er blevet bevaret. Hele Islam er blevet leveret, transmitteret, og forklaret til os af dette unikke samfund, *Sahabah* (raa).

"(Islams) fortrop - de første af dem fra Al-Muhajireen og Al-Ansar, og dem som følger dem i (alle) gode gerninger; veltfreds er Allah med dem, som de er tilfredse med ham." [MOQ Tawbah:100]

Allah (swt) lovpriste *Sahabah* (raa) kollektivt. Han (swt) beskrev dem som Islams fortrop. Allah (swt) lovede at Han ville beskytte og bevare Qur'an il-kareem,

"Sandelig! Vi åbenbarede adz-dzikh (Qur'an il-kareem) og Vi vil visselig beskytte den (fra korruption)." [MOQ Al-Hijr:9]

Sahabah (raa) var det køretøj, som Allah (swt) valgte, for at bevare denne Bog. Det var dem, som værdisatte den i Rasool-Allahs (saaws) levetid. Det var dem, som var bundet af den efter Rasool-Allahs (saaws) død. Det var dem, som lærte den, levede ifølge den, og gav os en strålende eksempel. De var levende forbilleder, som vi skal se op til, i vores individuelle og samfundsmæssige liv.

Allah (swt) beskrev *Sahabah* (raa) med de højeste hædersbevisninger i Qur'an il-kareem. Rasool-Allah (saaws) beskrev dem ligeså i *Ahadith*. 'Abdullah b. Mughfal berettede, at Rasool-Allah (saaws) sagde: **"Allah! Allah! Pin ikke mine Ledsagere med kontroverser; hvem end der elskede dem, elskede mig, og hvem end der hadede dem, hadede mig, og hvem end der fornærmer dem, fornærmer mig, og hvem end der fornærmer mig, fornærmer Allah, og Allah vil da straffe dem."** 'Abdullah b. Mas'ud (ra) berettede, at Profeten (saaws) sagde: **"De bedste af min nation, er dem hos mig nu."**

Allah (swt) lærte *Sahabah* (raa), ligesom Han (swt) lærte os,

"Og hvis I strides om en sag, så referer tilbage til Allah og Sendebudet." [MOQ An-Nisa:59]

De var naturligvis en generation, som overholdte dette princip med ihærdighed. *Sahabah* (raa) udførte denne referering til Allah (swt) og Sendebudet (saaws). De plejede at spørge Rasool-Allah (saaws) om adskillige emner. Profeten (saaws) plejede at vente på åbenbaringen, før han gav dem svaret, idet han (saaws) ikke var en mand, som handlede ifølge hans (saaws) lyster og begær. Den eneste måde, hvorpå man kan referere ting tilbage til Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws), efter Profetens (saaws) død, er ved at gå tilbage til beviset (*Daleel*), dvs. Qur'an il-kareem og *Sunnah*. Rasool-Allah (saaws) gav os i de sidste år et afgørende råd, med hensyn til hvordan vi behandler kontroverser og problemer.

Al-Irbad b. Sariya (ra) sagde, "Rasool-Allah (saaws) gav os en tale, hvormed vores hjerter fyldtes med frygt, og tårer kom til vores øjne. Vi sagde, "O Rasool-Allah, det ser ud til, at dette er en afskedstale, så rådgiv os". Han (saaws) sagde, **"Jeg råder jer til at frygte Allah (swt), og at give absolut lydighed, selv hvis en slave bliver jeres leder. Sandelig! Den iblandt jer som lever [længe], vil opleve store kontroverser, så I skal holde fast i min *Sunnah*, og De Retskafne *Khulafaa's* *Sunnah*. Hold stædigt fast i dem. Vogt jer overfor nyligt opfundne ting, for enhver nyopfundet ting er en innovation, og enhver innovation er en vildfarelse, og enhver vildfarelse er i helvedesilden."**

Talen, som Rasool-Allah (saaws) gav ved den lejlighed, var så effektiv, at den forårsagede tårer og sorg blandt tilhængerne. Beskrivelsen af atmosfæren er virkelig med til at fremlægge en sådan tales kraftfulde levering. Talens indhold var en advarsel til *Sahabah* (raa) med hensyn til hvordan man holder fast i Islam, når man står overfor kontroverser. Men for os er talens budskab mere vigtig at lære fra. Når vi overvejer vores situation, så burde vi få tårer i vores øjne. Løsningen til vores situation er den samme som blev nævnt, at holde stædigt fast i *Sunnah* og De Retskafne *Khulafaa's* (raa) *Sunnah*.

Islams tekster er mange. Der er stor plads til fejlfortolkning. Men fortolkningen skal være baseret på de principper, som *Sahabah* (raa) nedfældede. Dette er meget vigtigt, specielt indenfor den politiske sfære. Mange emner indenfor *'ibadaat* er afgjort udtrykkeligt i *Ahadith*, da Rasool-Allah (saaws) levede. Spørgsmål angående hvordan man styrer i den manglende tilstedeværelse af Allahs (swt) levende Profet (saaws), kan kun komme fra det retskafne samfund. For at vi kan leve ifølge Islam i dag, så skal vi gøre os bekendte med det retskafne samfunds rollemodel.

Rasool-Allah (saaws) sagde, **"Enhver af jer er en hyrde, og enhver af jer vil blive udspurgt om det han var ansvarlig for; Imamen (lederen) er en hyrde over folket, og han vil blive udspurgt om sine undersåtter."** I denne Hadith anvendes ordet *ra'in* for hyrde, i sammenhæng med at varetage folks affærer. Dette er igen et andet princip, som *Sahabah* (raa) holdt fast i. De forsømte ikke deres pligt vedrørende styring. Alle de retskafne *Khulafaa* (raa) indså vigtigheden af deres opgave. De vidste, at deres ansvar overfor Allah (swt) var at styre med retfærdighed (*'Adl*). Udover dette så vidste de, at deres etikette i styring skulle bevares til eftertiden. Vi, generationerne som kom senere, skulle kigge til dem efter et eksempel.

Sahabah (raa) skilte sig ud, fordi deres viden om Islam overgik alle andres. De anså Islam, som en praktisk *Deen*. Dynamisk af natur, så fortsatte Islam med at levere løsninger i alle livets sfærer, selv efter Rasool-Allahs (saaws) død.

Da Profeten (saaws) døde, lå kaos og lurede i Madinahs gader. Nogen kunne ikke tro, at han (saaws) var gået bort. Selv 'Umar (ra) nægte det til at starte med, indtil Abu Bakr (ra) havde læst den ayah, som lyder:

"Muhammad er ikke mere end en Profet, mange profeter er gået bort før ham. Hvis han døde eller blev dræbt, vil I så vende jer om på jeres hæle (dvs. frafalde)?" [MOQ Al-'Imran:144]

Det lykkedes Abu Bakr (ra) at afgøre dette spørgsmål, men mange andre spørgsmål manglede besvarelse. Usamahs (ra) hær, som skulle bekæmpe Romerne i Syrien, var blevet forsinket. Rasool-Allah (saaws) sagde, kort før sin død, **"O mænd, udsend Usamahs styrke, for selvom I kritiserede hans fars lederskab før ham, så er han ligeså værdig til ledelsen som hans far var."**

Flere personer hævdede falsk profetskab. Aswad 'ansi fra Yemen, Tulayha fra Bani Asad, Sajah bint Al-Harith fra Bani Tamim, og Musaylimah al-Kadzhab fra en stamme i Central Arabien, påstod alle sammen at de var profeter. Enhver af dem havde rejst en hær og begyndte at kæmpe. Adskillige stammer nægtede at betale *Zakah*.

Bahrains guvernør var død, og Bani Bakr stammen begyndte at lave oprør. Der var stor tumult i den region. Lignende oprør fandt sted i Oman, Mahra og Yemen. Det er tydeligt, at intern tumult gennemtrængte staten, og Romerne udgjorde en ekstern krise. *Sahabah* (raa), med alt dette på deres skuldre, begrænsede sig udelukkende til Islam efter en løsning. De blev uomtvisteligt enige om, trods alle ovenstående problemer, at udpege et statsoverhoved.

'Aishah (ra), Al-Mu'minoun Mor, beskrev perioden efter Rasool-Allahs (saaws) død, således: "Da Rasool-Allah (saaws) døde, frafaldt Araberne og Kristendommen og Jødedommen løftede deres hoveder, og oprørsånden viste sig. Muslimerne blev som får udsat for regn på en vinternat, gennem tabet af deres profet, indtil Allah (swt) forenede dem under Abu Bakr (ra)."

Sahabah (raa) kom over denne besværlige periode, og en leder blev udpeget iblandt dem. Det var under denne ledelse og de efterfølgende retskafne *Khulafaa* (raa), at der blev gjort mægtige skridt i udbredelsen af Islam. Det var under den ledelse af *Khulafaa ar-Rashidoun*, at befolkningen i Mellemøsten og Nordafrika skulle blive ført **ud af mørket til lyset**, som Allah (swt) har beskrevet i Qur'an il-kareem; *min adh-dhulumaati ilan noor*. Førhen var de indhyllet i idoltilbedelse og uvidenhed.

I tider som disse, bør vi reflektere over vores knibe og den usle mørke, som omgiver os. Verden har et desperat behov for retledning. Hvad end vi måtte indsamle af information fra Rasool-Allahs (saaws) *Seerah*, så vil vi erfare at det hovedbudskab som vi skal lære er at han (saaws) kom som en 'lampe der spreder lys'; *siraajan muneera*. Den eneste måde hvorpå vi kan ændre denne mørke situation vi er i, er ved kun at følge de ting, som Rasool-Allah (saaws) efterlod til os. Det er Bogen, *Sunnah* og De Retskafne *Khulafaa*'s levevis. Dette sker ved at reetablere *Khilafah*.

Efter denne besværlige periode for Muslimerne efter Rasool-Allahs (saaws) død, så bragte Allah (swt) værdighed og succes til hele Halvøen. Dette blev gjort gennem *Sahabah* (raa). Islam er det, som gjorde Araberne i stand til at redde sig selv og andre. Eksemplet med 'Umar b. Al-Khattab (ra) anskueliggør den karakterstyrke, som kan erstatte vildledning. Før han blev Muslim, så var han en stor fjende af Islam. Denne fjendtlighed førte til, at en af *Sahabah* (raa) sagde, "Selv hvis Al-Khattabs æsel bliver Muslim, vil 'Umar stadig ikke." Men da 'Umar (ra) hørte *ayaat* fra Qur'an il-kareem blive læst op, forstod deres betydning og indså miraklet deri, blev han (ra) en forandret mand. Han (ra) plejede at være en barsk mand, som dræbte pigebørn ved fødslen; han (ra) blev en mægtig og barmhjertig leder. Han (ra) hørte Allah (swt) sige,

"Og når det lille pigebarn, begravet levende, bliver spurgt for hvilken forbrydelse hun blev dræbt." [MOQ At-Takwir:8]

og indså sandheden, og stoppede med at udføre denne grimme gerning. Han hørte Rasool-Allah (saaws) sige, **"Imamen er en varetager, og han udspørges om sine undersåtter."** Han indså, at lederskab ikke er en ære, men et ansvar. Altså sagde han, "Hvis en ged

snublede på vejen, så ville jeg frygte at Allah skulle spørge mig: 'hvorfor gjorde du ikke vejen lige for hende, O 'Umar?'" Han hørte den ærværdige Qur'an sige,

"Og Vi har ikke sendt dig som andet end en barmhjertighed til menneskeheden." [MOQ Al-Anbiya:107]

Altså gjorde han sit bedste, sammen med de andre Muslimer, i at bære budskabet med tydeligt bevis. Hvis tyrannerne prøvede at forhindre det, så bekæmpede han dem. Når folk bevidnede Islam legemliggjort, båret af Muslimerne, så ilede de for at omfavne den, præcis som 'Umar (ra) havde gjort. Og de ilede for at bære den sammen med ham, som han gjorde sammen med Rasool-Allah (saaws).

Islam er en mægtig styrke, som giver utrolig energi til dem, som laver iman på den, fordi det er en *Deen* fra Skaberen (swt). Allah (swt) sendte Rasool-Allah (saaws) med Islams budskab, for at løfte folk fra uvidenhedens (*Jahiliyyah*) mørke til Islams lys, fra at tilbede det skabte som er afhængigt, til at tilbede Skaberen alene, fra de menneskeskabte loves uretfærdighed, til Allahs (swt) loves retfærdighed. Den fremlagde måden, hvorpå de eksisterende problemer skal forstås, og fremlagde måden, hvorpå vi skal løse dem, og implementere dem. Islam er sandelig en *Deen* fra den Ophøjede (swt), givet til menneskeheden, så den kan organisere forholdet imellem mennesket og hans Skaber (swt), mennesket og ham selv, og andre, hvilket medfører menneskehedens lykke. Allah (swt) ændrede Halvøens Arabere, og Han (swt) kan også ændre vores situation i dag. Det er op til os, at vende tilbage til den Islamiske levemåde, og have en overbevisning om, at Allah (swt), som et resultat af vores udførsel af dette, vil skænke os succes både i denne Verden og i det Hinsides.

Og dermed er det lyset, vi kalder jer til, og dette er Islams lys. Og det er Khilafah, vi beder jer arbejde for, fordi mørket i dag har spredt sig og dets rækkevidde har gennemtrængt alt, til den grad, at vi har mistet regnskabet over, hvor mange synder der har fundet sted. Så arbejd, og lad Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) se jeres arbejde.

"Og sig: Arbejd (ifølge Islam)! Snart vil Allah se jeres gerninger, og (det vil) Hans Sendebud (også), og Al-Muminoun (ligeledes)." [MOQ Al-Tawba:105]

Det Varme Kald fra Hizb-ut-Tahrir

Allah (swt) har i Sin Barmhjertighed ophøjet den Islamiske Ummah over alle andre Umam (nationer), ved at give den ære gennem Islam. Allah (swt) skænkede os Sin gave, ved at give os en *Deen*, komplet og tydelig. Allah (swt) sendte et Sendebud til os, hvis sandfærdighed og position kendes af alle, og han (saaws) var uden tvivl mest sandfærdig da han sagde, **"Islams drejende hjul drejer, så drej med, hvor end den drejer."**

O Muslimer i Vesten! Sandelig, Islams drejende hjul drejer hurtigere for hver dag der går. Dem som forsøger at afspore dette noble kald, vil bruge alle kræfter for at opnå deres formål. Det er vores pligt, at stå på samme side som *Al-Haq*, imod den tirade af *Munkar*, som omslutter verden.

Allah (swt) siger,

"De ønsker at udsukke Allahs lys med deres munde, men Allah vil ikke tillade andet end at Hans lys fuldkommengøres, selvom det er noget de vantro hader." [MOQ Al-Tawba:32]

O Muslimer! Lige siden England og de vestlige stater nedlagde vores Khilafah, den 3. marts 1924, har denne *Ummah* ikke bevidnet bare en lykkelig dag. Vores lande blev opdelt, vores fædre ydmyget, vores brødre modløse, og vores mødre og søstre blev vanæret; råbende efter deres *Imam, Khalifaen* de mistede som en beskyttelse, under hvis skygge de plejede at leve.

Allahs Sendebud (saaws) sagde, **"Imamen er et skjold, bagved hvilken man kæmper og beskytter sig."**

Aldrig har den Muslimske *Ummah* været så ødelagt. Aldrig har vi været så splittet. Aldrig har vi tilladt *Kuffar* at få overhånd, og sprede *fasad* (korruption) på jorden. Selvom Allah (swt) beskrev os som vidner over menneskeheden, da Han (swt) sagde,

"Og Vi har jer til en ligevægtig (wasaT) Ummah, så I kan være vidner over menneskehedens affærer, og så Sendebudet kan være et vidne over jer." [MOQ Al-Baqarah:143]

Det skyldes alt dette, at vi kalder jer til det nobleste arbejde; arbejdet for at reetablere den Islamiske Khilafah. Vi kalder jer til den højeste af alle *Fara'id* (forpligtelser); den *Fard* som endnu engang vil bringe Islams regler tilbage i livets sfære, og bringe liv til verden. Vi kalder jer, med det varmeste kald, til at arbejde med al jeres energi, for at bringe vores stat tilbage, og følge den eneste metode, som accepteres af Allah (swt); Hans Sendebud Muhammads (saaws) metode.

Sandelig den højeste position i dag tilhører den, som bærer den purrene Islamiske *Da'wah*. Det er *Da'wah* bæreren, som med sine ord, jog en frygt i hjerterne på lederne fra Quraish i Makkah, og bragte håb til de oprigtige Muslimer.

O Muslimer i England (og Danmark)! Som en del af planen, for at holde denne *Ummah* splittet og svag, så blev der skabt falske grænser imellem brødre, og der blev oprettet falske identiteter til os. I stedet for at forene os, som én *Ummah* under ét banner, så blev der udformet nationsstater, og adskilte identiteter opstod. Vi blev fortalt, at vi skulle kalde os jordanere, egyptere, pakistanere... og i dag englændere (og danskere). Ved at gøre dette, så har de skabt billige konflikter eller lokale mål, som distancerede os fra Islams vitale emner. Profeten (saaws) sagde, **"Muslimerne er som én krop; hvis øjet gør ondt, kan hele kroppen mærke det."**

Er det ikke på tide, at disse opdelinger imellem os bliver fejlet af vejen? Skal vi ikke begynde at arbejde for dette noble mål? Det er i dag, at vi siger til jer, at Khilafah vil vende tilbage, eftersom Allah (swt) har lovet os det. Sandelig! Vi, medlemmerne af Hizb-ut-Tahrir, erklærer at Khilafahs tilbagevenden er en uundgåelighed. Så vil Muslimerne opleve lykkelige og sindsrolige dage. De vil bringe ære til Islam, og vanærelse til *Kufr*, og Allahs (swt) Ord vil blive ophøjet, og *Kafireens* ord vil blive nedgjort.

Allahs Sendebud (saaws) sagde, **”Denne sag er ligesom nat og dag. Allah (swt) vil ikke efterlade ét hjem, om end det er lavet af sten eller dyreskind, uden at Han (swt) vil lade Islam trænge ind i det med ære eller ydmygelse. En ære hvormed Allah vil gøre Islam magtfuld, og ydmygelse hvormed Han vil vanære *Kufr*.”** (Ibn Hibban; Saheeh via al-Miqdad b. al-Aswad)

Vi skal reetablere Khilafah, uanset hvad det koster, fordi vi ønsker at vores Herre (swt) skal betragte os med en tilfreds og barmhjertig holdning. Og vi elsker for jer, hvad vi elsker for os selv, og ovenpå dette inviterer vi jer og alle Muslimerne, til at arbejde oprigtigt og hæderligt, og bruge alle tilgængelige kræfter, sammen med de oprigtige og seriøse arbejdere, som søger at reetablere den tabte Khilafah, og denne fraværende ædelstens tilbagevenden, så vi kan tage vores retmæssige positioner tilbage blandt nationer, som dem der bringer lykke, som dem der bringer retledning, og som vidner over menneskeheden. Dette er æren i denne verden og i det Hinsides. Ingen af jer bør negligere denne ærværdige pligt, for at blive de nobleste arvtagere til de nobleste forgængere. Så væk jeres beslutsomhed og motiver jeres følelse af ære overfor jeres *Deen* og *Ummah*, og lad ikke falskhedens masse og dens indflydelse forårsage fortvivlelse hos jer, for dette stadie er næsten overstået, og linjen som illustrerer arbejdet fra dem, som arbejder for Khilafah, forøger sig med en fabelagtig hastighed, og deres skridt hen imod sejr kommer nærmere og nærmere, for hver dag der går. Vores tillid til Allah (swt) er stor og vores forhåbning om Hans kommende sejr er uberørt af selv det mindste mærke, og Allah (swt) har fuld magt over Sine affærer, men de fleste mennesker ved det ikke, og Han, Ophøjet er Han, er den som sagde,

”Allah har lovet dem iblandt jer, som laver iman og handler retskaffent, at Han sandelig vil give dem autoriteten på jorden, ligesom Han gav den til dem før; at Han vil etablere deres Deen, som Han har valgt for dem; og at Han vil ændre (deres tilstand), efter den frygt (de levede i), til en med sikkerhed og fred.” [MOQ Al-Nur:55]

Og til sidst vil vi afslutte med denne *Du’a*, med hvilken vi ønsker at stå foran Allah (swt):

O Allah! Vi beder Dig om en *iman*, som er urokkelig, og en modighed som er ubøjelig, og en vilje som ikke kan overkommes, og en fatning som ikke knækkes, og nerver som ikke rystes. O Allah! Funder os på Din *Deen*, og i at bære Dit kald indtil vi møder Dig. O Allah! Hjælp os med de stærke Muslimer, og hjælp os med de retskafne Muslimer. O Allah! Støt os med dem der sammen med os, bærer *Da’wah* og bærer dens byrde, bekymring og ansvar. O Allah! Skænk os støtten og beskyttelsen. Gør dem klar til os, som vil give os evnen til at tage magten i Jordan, Syrien, Irak, Egypten, Tyrkiet og andre Islamiske lande, og få dem til at besvare vores kald. O Allah! Gør os i stand til at oprette Khilafah og rejse det Islamiske flag (*Al-Rayah*) og iværksætte Din Shari’ah. O Allah! Giv os evnen til at fjerne *Kufr* lovene fra alle de Muslimske lande. Og gør os i stand til at nedlægge Israel, og ødelægge enhver dominans fra de vantro stater over selv ét enkelt Islamisk land. O Allah! Gør os i stand til at forene alle Islams lande i Khilafah Staten.

Ya Rabb ul-’alameen, Allahumma ameen.

Bibliografi

1. The life of the Prophet Muhammad (saw) – ‘Al Seerah al-nabawiyya’ - Imam Abu al Fida Isma’il ibn Kathir
2. The life of the holy Prophet (saw) - ‘Al Seerah al Rasool-Allah’ - Muhammad b- Ishaq
3. History of the Prophets and the Rulers - ‘Al Tarikh al rusul wa al muluk’ - Abu Ja’far Muhammad b. Jarir al Tabari
4. The Sealed Nectar - ‘Al Raheeq al Makhtoom’ - Safi ul rahman Mubarakpuri
5. The Islamic State - ‘Al Dowla al Islamiyya’ - Taqiuddin al Nabhani
6. The Ruling System in Islam - ‘Al Nidham al Hukm’ - Taqiuddin Al Nabhani